

ERGUVAN

Sayı: GÜZ 2017

ACIPAYAM ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

ERGUVAN
Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi
2016 Sayı:1

Acıpayam Anadolu İmam Hatip Lisesi adına
Sahibi: Zafer AKKUŞ

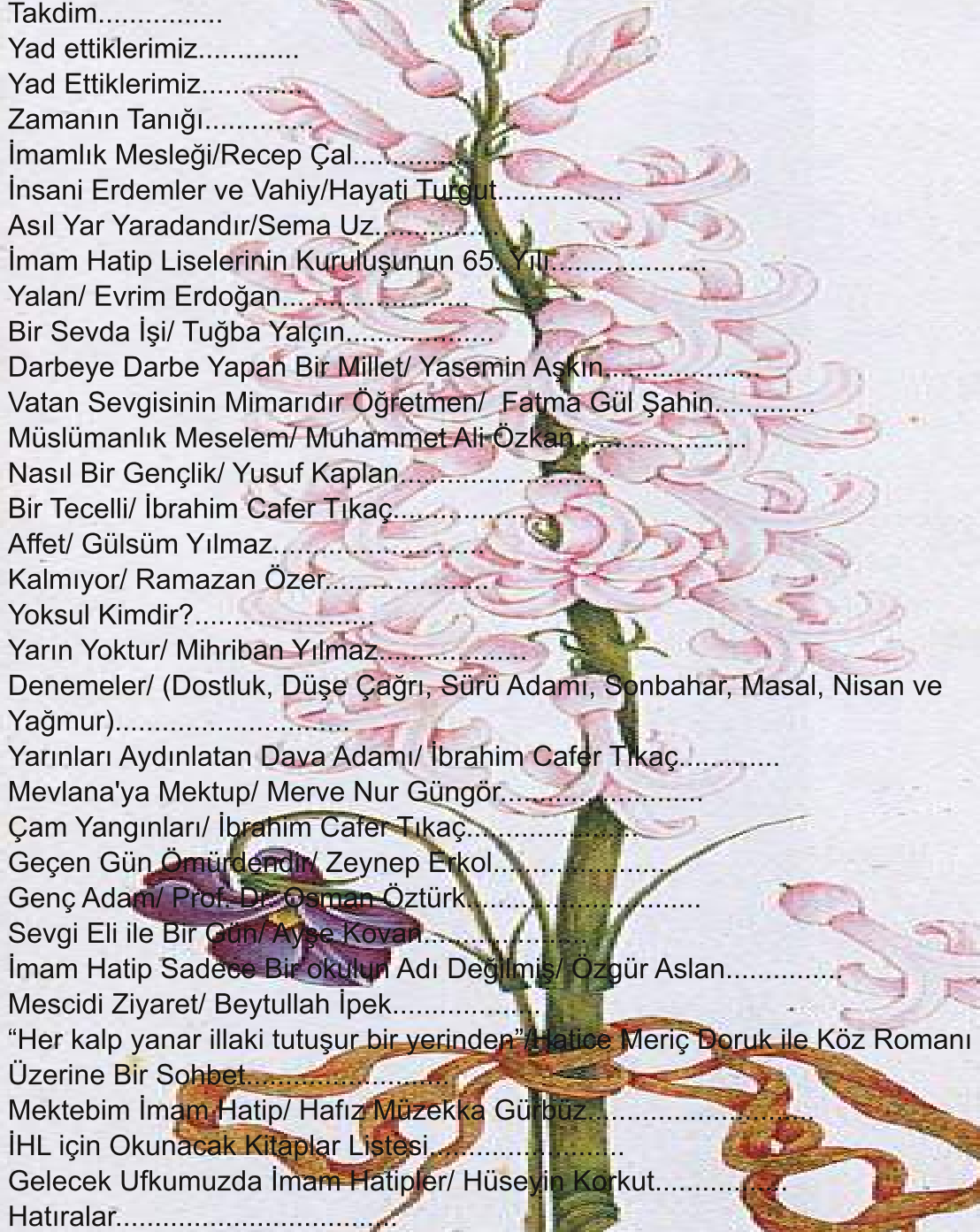
Yayın Denetleme Kurulu
Zeynep ERKOL
Yasemin AŞKIN

Genel Yayın Yönetmeni
Kübra ERTUĞRUL

Yayın Kurulu Başkanı
İbrahim Cafer TİKAÇ

Yayın Kurulu
Beyaz KONUK
Eren Can SAĞLIK
Melike GÖKPINAR

Seçme İnceleme Kurulu
Talha ER
Birgül ARIKAN
Muhammet Ali ÖZKAN

Takdim.....
Yad ettiklerimiz.....
Yad Ettiklerimiz.....
Zamanın Tanığı.....
İmamlık Mesleği/Recep Çal.....
İnsani Erdemler ve Vahiy/Hayati Turgut.....
Asıl Yar Yaradandır/Sema Uz.....
İmam Hatip Liselerinin Kuruluşunun 65. Yılı.....
Yalan/ Evrim Erdoğan.....
Bir Seveda İş/ Tuğba Yalçın.....
Darbeye Darbe Yapan Bir Millet/ Yasemin Aşkın.....
Vatan Sevgisinin Mimarıdır Öğretmen/ Fatma Gül Şahin.....
Müslümanlık Meselem/ Muhammet Ali Özkan.....
Nasıl Bir Gençlik/ Yusuf Kaplan.....
Bir Tecelli/ İbrahim Cafer Tıkaç.....
Affet/ Gülsüm Yılmaz.....
Kalmıyor/ Ramazan Özer.....
Yoksul Kimdir?.....
Yarın Yoktur/ Mihriban Yılmaz.....
Denemeler/ (Dostluk, Düşe Çağrı, Sürü Adamı, Sonbahar, Masal, Nisan ve Yağmur).....
Yarınları Aydınlatan Dava Adamı/ İbrahim Cafer Tıkaç.....
Mevlana'ya Mektup/ Merve Nur Güngör.....
Çam Yangınları/ İbrahim Cafer Tıkaç.....
Geçen Gün Ömürdendir/ Zeynep Erkol.....
Genç Adam/ Prof. Dr. Osman Öztürk.....
Sevgi Eli ile Bir Gün/ Ayşe Kovan.....
İmam Hatip Sadece Bir okulun Adı Değilmiş/ Özgür Aslan.....
Mescidi Ziyaret/ Beytullah İpek.....
"Her kalp yanar illaki tutuşur bir yerinden"/ Hatice Meriç Doruk ile Köz Romanı Üzerine Bir Sohbet.....
Mektebim İmam Hatip/ Hafız Müzekka Gülbüz.....
İHL için Okunacak Kitaplar Listesi.....
Gelecek Ufkumuzda İmam Hatipler/ Hüseyin Korkut.....
Hatıralar.....

Her dem yeniden doğarız, bizden kim usanası...

Sizlere okul dergimiz Erguvan ile merhaba diyoruz. Erguvan, bizim sesimiz, okulumuzun yüzü olacak. Öğrencilerimizin kalemlerinden dökülen, tefekkür kokan metinleri zevkle okuyacağınızdan eminiz.

Eğitim sürekli yenilik gerektiren bir süreçtir. Yunus Emre'nin de yukarıda verdiğimiz mısraında o, insanı tarif ederken bu sürekli yenileşmeye dikkat çeker. Aslında eğitim de tam budur: Sürekli yenilik, sürekli hareket halinde olmak, değişime açık olmak.

Her yeni öğretim yılında okulumuzdan mezun olanları yeni okullarına, yeni hayatlarına uğurlarken yeni öğrencilere, yeni dünyalara kapımızı açıyoruz. Yeni başlayan yılları yeni işlere, projelere giriyoruz. İşimiz geleceği inşa etmek. Öğrencilerimizi geleceğe hazırlarken değişen dünyayı, şartları göz önünde bulunduruyoruz. Ama milli ve manevi değerlerimizden ödün vermeden.

Okulumuz bu öğretim yılında kuruluşunun kırkıncı yılını kutlama hazırlanıyor. Eğitim ve öğretimle geçen bu 40 yılda okulumuz pek çok başarıya imza attı. 40 yıllık bu büyük çınarın gölgesine kimler sığmadı ki... Onların hayatın içinde hatta her yerindeler ama bu büyük çınar bugün de gölge vermeye devam ediyor.

Okulumuz geçen yıllarda hazırlanan projelerle, sosyal, kültürel ve sportif alanlardaki faaliyetleri ve başarıyla adından söz ettirmiştir. Bu projeler yenileri ile bu yıl da devam edecektir.

Amacımız milli ve manevi değerlerini tanıyan, insana saygılı her şeyden önce vatanını, milletini seven insanlar yetiştirmek. Hayatın neresinde, hangi makamında bulunurlarsa bulunsunlar kendilerine ihtiyaç duyulduğunda "Ben de varım!" diyecek bir nesil yetiştirmeyi hayal ediyoruz.

Zafer AKKUŞ
Okul Müdürü

YAD ETTİKLERİMİZ

Acıpayam Anadolu İmam Hatip Lisesi, Dağsarayı Mahallesi'nde bir hisar gibi yükselir. Bu sadece konumundan ve binalarının görkeminden kaynaklanmaz. Yetiştirdiği öğrenciler, milli ve manevi değerlere verdiği önemden de kaynaklanır.

Acıpayam Anadolu İmam Hatip Lisesi 'nin bugünlere gelmesinde hiç şüphesiz kendisine güvenen yöre halkının teveccühü önemlidir. Ancak bu kıvılcımı Dağsarayı Mahallesinde kim ateşledi hiç düşündünüz mü? Bu okul burada yükselirken adı unutilan nice gönüllü emek vermiştir.

Bu yazımızda bu gönüllülerden okulumuzun inşasından caminin yükselişine emeği geçen dört güzel insandan bahsedeceğiz.

Bu insanlar hayatları boyu güzel yaşamış ihtimal gençliklerinden beri de hayır işleriyle uğraşmışlardır. Yaşları kemale erince İmam Hatip Lisesi'nin kuruluşuna şahitlik etmişler bundan sonra da ölümlerine kadar da İmam Hatip Lisesi 'in bir tohum misali toprağa düşmesine boy vermesine yardım etmişlerdir.

Bu dört güzel insan Turceun Abacıoğlu, Havana Azgı, Hasan Tahsin Akıncı ve H.Ömer Cansız'dır. Onlar "İnsan ölür, kalır geride eseri ." düsturunca geride eser bırakmak istemişler ve yetişen nice İmam Hatipli genç onların eseri olarak bugünlere ulaşmıştır.

Havana Teyzemiz okulumuzun Tatbikat Cami'nin arsasını bağışlamıştır. H.Ömer Cansız bu caminin yapımında hem maddi hem manevi pek çok katkıda bulunmuştur. Bununla da yetinmemiş cami inşaatında da çalışmıştır. Hasan Tahsin Akıncı yıllarca okul dernek başkanlığı yapmış hem okul hem cami inşaatına pek çok katkıda bulunmuş mümtaz bir şahsiyettir. O okulun açılış törenlerindeki unutulmaz konuşmaları ile de gençlere hedeflerinin neler olduğunu hep hatırlatmıştır. Turceun Teyze Kuran okuyan nesil yetiştirmek için elinden gelen ne varsa bu yolda yapmıştır. En büyük hayalinin gerçekleştiğinin gören bahtiyar insanlardan biridir.

Okulumuz bugünlere onların emekleri ile geldi. Nesil yetiştirmenin geleceği inşa etmekle aynı anlama geldiğini onlar kırk yıl önce anladılar. Sağlam bir gençliğin milli, manevi ve dini değerler olmadan yetişmeyeceğinin farkındaydılar. Açtıkları yoldan her yıl yüzlerce öğrenci geçmekte.

Onları hayırla yad ediyoruz.

ZAMANIN TANIĞI

Onu tanıdığımında geniş gövdesi ve kocaman gölgesiyle herkesi ferahlatıyordu. Yaz günlerinde İmam Hatip Lisesi Tatbikat Cami'ne gittiğimde dostlarla gölgesinde oturup çay içtiğimiz kavak ağacından bahsediyorum. Acıpayamlı olup da İmam Hatip Lisesi'nin bahçesindeki koca kavağı bilmeyen yoktur herhalde.

Zannediyorum Dağsarayı Mahallesi kurulduğunda bu ağaç buraya dikilmiş, okulun inşaatına, açılışına, yılların geçişine tanık olmuştur. Kesildiği ana kadar bu ağacın altında gölgelenmeyen öğrenci yoktur.

Yatılı gelen nice öğrenci, evlerinden ayrılmanın hüznüyle kavak ağacına yaslanmış, Acıpayam Ovasına bakarak annelerini, evlerini hasretle hatırlamışlardır. Mezun olup giden daha niceleri yine ağaca yaslanıp bir fotoğraf çektirmiş, yüzlerinde başarmış olmanın ışıltılı tebessümü... Hasretler, dertler, mutluluklar, dostluklar, sırlar hep bu koyu gölgede paylaşılmış, geleceğe dair hayaller yine burada kurulmuş... Okul bahçesinde ağaç olmak başka bir bahtiyarlık... Seneler geçse de kavak bahçedeki gençler gibi hep genç kalmış... Sanki dalları yarınlara uzanmış...

İmam Hatip Lisesinin kavak ağacı kaç bahar gördü, kaç kışa tanık oldu kim bilir? Ama okul bahçesindeki bu devasa ağaç okulun bir bireyiymiş gibi kabul gördü. Sonbaharın altın renklerine büründüğünde buranın manzarasına doyum olmazdı. Yaz günlerinde öğretmen ve öğrenciler onun gölgesinde yer bulmak için acele eder, onun gölgesi herkese yeterdi.

Nice öğrenci ilk geldiği yıl koca kavağa yaslanıp sıcacık yuvalarının hasretini ona anlatmışlardır. Elleri gözyaşları geride bıraktıkları annelerine, babalarına, kardeşlerine özlemlerini rüzgârda salınan yapraklara fısıldamış, rüzgârın sesiyle teselli olmuşlardır. Mezun olup gidenler de ağacın altından okullarına son defa bakarak sessiz bir vedanın ardında ağaca "artık buralar sana emanet" demiştir.

Koca kavak kaç hayata, kaç acıya, kaç mutluluğa ortak oldu bilinmez ama o zamanının sessiz tanığıydı. Yaşanan her şeye sessizce tanık olduğu gibi bir gün hayatımızdan sessizce çekilip gitti. Bir gece büyük bir dalına yıldırım düştü, o kırılan dal kesilirken ağacın çürüdüğü ortaya çıktı. Nihayetinde kavak, çınar gibi dayanıklı bir ağaç değildi. Ve öğrenciler zarar görmesin diye ayazın kol gezdiği bir sabah kesildi. Öğrenciler öksüz kalmışlar, öğretmenlerse artık bahçede oturacak yer bulamaz olmuşlardı.

O dallarını özgürce mavi gökyüzüne uzatırken köklerinden güç aldığını gölgesinden geçen bütün gençlere bir hayat dersi olarak anlattı durdu.

Zamanın tanığı, İmam Hatip Lisesinin simgesi koca kavak ardında büyük bir hikâyeye ve hikâyenin sonunda unutulmaz bir ders bıraktı hepimize: "Her canlı bulunduğu mekâna emanettir. Bir gün biz dahi buralardan gideriz, gönüllere dokunup gözyaşlarını sileriz. Hatıralarda, sararmış fotoğraflarda tatlı bir tebessüm olarak kalırız."

İmam, İslam dinine ait bir terimdir. Genel anlamda önder, lider, yönetici, devlet başkanı anlamlarına gelir. İslami bir terim olarak cemaate namaz kıldırma ve diğer dini görevleri yerine getiren kişiyi ifade eder. İmamlık görevini yerine getirmeye ise imamet denmektedir.

İslam toplumunda önceleri imamlık (imamet) denilince, toplumun idari, askeri, hukuki, dini işleri başta olmak üzere bütün sorumluluğu üstlenen makam; imam denilince ise bu sorumluluğu yerine getiren kimse anlaşılırdı. Bir yerin yöneticisi hem idari işleri yapar hem de mescitte namazları kıldırırdı. Peygamber Efendimiz (SAV) hayatı boyunca bütün namazları kendisi kıldırması, ömrünün sonunda hastalığından dolayı imamlığa Ebu Bekir'i geçirmiştir. Rasûlullahtan sonraki süreçte dört halife de namaz kıldırma işini bizzat kendileri devam ettirmişler, zorunlu olmadıkça bu görevi başkasına devretmemişlerdir. Ancak İslam coğrafyasının genişleyip, idari yapının farklı şekil alması, sosyal hayatın karmaşık hale gelmesi, ve toplumsal iş bölümüne gerek duyulması gibi nedenlerden bu işlerin farklı kişiler tarafından yürütülmesi zorunlu hale gelmiştir.

Böylece diğer görevlerin yanında imamlık da bir meslek olarak ortaya çıkmıştır. Herhangi bir mescide ücretli imam atama işi ilk defa Emeviler zamanında ortaya çıkmıştır. Emevi halifeleri şehirlere gönderdiği valilere namaz kıldırma görevli imam atama yetkisi vermişlerdir. Abbasiler zamanında ise imamlık bir devlet memurluğu kabul edilmiş, halife (devlet başkanı) imamların atama ve azledilmelerini (görevden alınmalarını) bizzat kendisi yapmıştır.

Günümüzde, İmam Hatip Liseleri, İslami İlimler Fakülteleri ve İlahiyat Fakültelerinden mezun olup belirli sınavlar ve eğitimden sonra Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde İmam-Hatip ünvanıyla atanan bir devlet memurluğu olarak devam etmektedir.

Ancak imam-hatiplik görevini sıradan bir devlet memurluğu olarak değerlendiremeyiz. Zira imamlık nebevi bir hizmet, mukaddes bir görevdir. Mihraba geçmek Efendimiz (SAV)'in vazifesini ve emanetini devam ettirmek, bir bakıma O'nu temsil etmektir. Al-i İmran suresi 104. ayette " "Sizden hayra çağırma, iyiliği emredip, kötülükten meneden bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa erenler onlardır" buyrulmaktadır. Bu bakımdan imamlık, ciddi bir bilgi, birikim, donanım, vizyon, kişilik, beceri ve ihlas gerektiren bir meslektir. Çünkü imam sadece camiye namaza gelenlerin değil, gelmeyenlerin de öncüsü, hayırda örneği ve huzur kaynağı olmak durumundadır. İnsanların dinini öğrenmesinde, namazında, doğumunda, ölümünde, mevlidinde, evliliğinde, kısacası bütün önemli, sevinçli ve hüzünlü günlerinde onlarla beraber olmalı. Topluma iyiliği öğretmeli, çocuğumuza güzel ahlaki aşılamalı, komşuluk hukukumuzu hatırlatmalı, birbirimizi sevmede ve toplumsal dayanışmada katkı sağlamalı. Temsil ettiği değerlerin bilincinde olup, adeta bunların canlanmış birer timsali olmalı. Toplum imamın şahsında İslam'ın bütün güzellik ve estetiğinin yansımalarını görebilmeli. İmam, dini sadece bir inanç konusu değil bir yaşam biçimi olarak sunabilmeli.

Bütün bu temennilerin gerçekleşebilmesi için imam-hatiplik mesleğine talip olan bir kişinin bu mesleğin gerektirdiği bir takım niteliklere sahip olması kaçınılmazdır. Bunların başında; alanıyla ilgili yeterli bilgi ve donanıma sahip olmalı. Ayrıca içinde yaşadığı toplumun dini ihtiyaçlarına cevap verebilmeli. Bunun için mutlaka devamlı okuyan, kendini yenileyen, toplumdaki ve teknolojiye yeni gelişmeler takip eden birisi olmalıdır. Kesinlikle toplumun gerisinde kalmamalıdır. İletişim becerilerini de geliştirerek ihlas ve samimiyetle, bu mesleğin hakkını verebilmelidir. Bu meslek böyle yapıldığında, eminiz ki imamlığın toplumdaki algısı daha da olumlu, etkisi çok daha büyük olacaktır. Bu beklentilere cevap verme çabası içindeki imam kardeşlerimize selam olsun...

Cenâb-ı Allah (c.c) insanı eşref-i mahlûkat olarak yaratmıştır. İnsan, kendisine nimetlerin verildiği, sorumlulukları olan kâinatın en değerli varlığıdır. İnsan, fitratı gereği iyi olma veya kötü olma iradesine, potansiyeline sahiptir, yani iradesi ile mecazi anlamda dikey veya düşey yolculuklar yapabilen, miraç edebilen, esfel-i sâfiline düşebilen bir varlıktır. Şükreden bir varlık olabildiği gibi, nankör, zâlim, cahil bir varlık da olabilir. İşte insanın iyilik ile kötülük arasındaki bu serencâmı onun bu dünyadaki varlık sebebidir. Cenâb-ı Allah (c.c) Kuran-ı Kerim’de bu hakikati şöyle ifade eder. “Allah ölümü ve hayatı, hanginiz yararlı, faydalı işler yapacaksınız diye sizi sınamak için yarattı.” (Mülk Suresi 2. Ayet)

İnsanın varlık sebebini, mevcudiyetini böyle bir okumaya tabi tutması, onun varlıkla, hayatta ilişkisinde çok önemli bir yerde durmaktadır. Bu okumanın, bu mananın ıskalanması esasında insanlığın ıskalanması anlamına geliyor. İnsanın ruh dünyasının ihyası, insanlığın inşasında çok büyük öneme hâizdir. Bu değerler çerçevesinde insanın inşası aynı zamanda dünyevi ve uhrevi mutluluğun, huzurun, inşasıyla direkt alakalıdır.

İçinde yaşadığımız âlemde kötülük, çirkinlik, haksızlık, hukuksuzluk neden vardır bunların sebepleri nelerdir diye düşündüğümüzde, değişik izahlar ve tahliller yapabiliyoruz. İnsanı ve varlığı yaratan Cenâb-ı Allah (c.c) insana söylediği söz mesabesinde olan Kuran-ı Kerim’de, önemine binaen bu konuya müstakil bir izah getirmektedir. Rum Suresindeki şu ayet insan ile kötülük arasındaki ilişkiyi şöyle izah etmektedir. “İnsanların elleriyle yaptıkları yüzünden, karada ve denizde bozulma meydana geldi. Neticede (Allah) yaptıklarının (kötü sonuçlarından) bir kısmını kendilerine tattıracaktır. Umulur ki (yol yakinken) dönerler.” (Rum Suresi 41. Ayet)

Ayetin manasından anlaşılacağı gibi akidevi, ahlaki, sosyal, ekonomik, çevreyle ilgili her türlü fesat ve çirkinlik insan merkezlidir. Onun için insanın vahiy ile irtibatı, sahici bir şekilde vahiyden istifadesi dünyevi ve uhrevi saadeti açısından çok önemlidir. Peygamber Efendimize, “Yâ Rasûlallah Allah (c.c) seni neden peygamber olarak gönderdi” diye sorulduğunda, “Ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim.” demiştir. Ahlaklı olmayı dindarlığın temel ögesi kabul etmek, bu hassasiyeti taşımak, Müslümanlığı nebevi bir çizgide yaşamaktır. Peygamber Efendimiz başka bir Hadis-i şeriflerinde “Ahlaklı olmayanın dindarlığı olmaz.” buyurmuşlardır.

Yüce kitabımız Kuran-ı Kerim bize neyi öğretir? Sorusuna cevap aradığımızda çok özet olarak şunu ifade edebiliriz.

- 1- Kuran insana, insanın Rabbi ile olan ilişkisini öğretir.
- 2- Kuran insana, insanın insan ile ilişkisini öğretir.
- 3- Kuran insana, insanın canlı ve cansız diğer varlıklarla ilişkisini öğretir. Bir başka ifade ile Kuran-ı Kerim’in ana insana insan olma, kul olma erdemlerinin öğretilmesidir.

Doğru, sahici bir Müslüman olmanın yolu ahlaklı, hayırlı, erdemli bir insan olmaktan geçer. Genel bütün peygamberler özelde Peygamber Efendimiz bu konuda bizim pratiğimizdir. Peygamberlerin içinde ahlaki zaafı ve kusurlarıyla eleştirilen bir peygamber yoktur. Bizim Mü’minler olarak Peygamber Efendimizin insanlığını, ahlakını, erdemlerini üretme hayatımıza taşıma sorumluluğumuz vardır. Bunu yapabilmemizin en temel, olmazsa olmaz şartı Kuran-ı Kerim’i ve Peygamberimizin sahih sünnetini merkeze aldığımız bir din eğitimi ve öğretimidir. Yapılan bu eğitim ve öğretim Allah (c.c) kitabına ve Rasûlullah’ın sünnetine bağlılıktan başka bir bağlılığı öğretmemelidir.

ASIL YAR YARADANDIR

Sema UZ
Acıpayam Vaizesi

Tüm yaratılmışlara ve kendisine karşı kuvvetli hislerle bağlanalım diye kalbimize muhabbet tohumları atan, sevginin kaynağı olan Rabbimize hamd... Gönül devletine sevgi mimarları yetiştiren sevgi Peygamberimiz Muhammet Mustafa'ya salat u selam ile...

Sevmek bu kadar güzelse, kim bilir sevmeyi yaratan ne kadar güzeldir?(1)
Sevgiyle, hepimiz yüreğimize atılan Her dem filiz veren yediverenler gibiyiz. Sevgi imkan değil, iman işidir. Bu bakımdan iman kalbe yerleşmiş, kemale ermiş, her müminin başta Allah olmak üzere peygamberler, müminleri, mahlûkatı kısacası dinen meşru dairesi içine giren her şeyi sevmesi, bir gerekliliktir. Kinden, kibirden, menfaatten uzak. Mevlanaca, Yunusca...
Yaratılanı severiz Yaradan'dan ötürü(2)

Sevginin merkezinde Allah sevgisi olmalıdır. Allah'a karşı duyulan sevginin de alametleri vardır elbette. "Ey Resulüm de ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tabii olun ki Allah da sizi sevsin."(3) Peygamberimize sevgimize ona tabi olarak göstermek aynı zamanda Allah (c.c)'a karşı duyduğumuz muhabbeti daha ortaya koymuş oluruz. Sevdiğini söylemek muhakkak ki kuru bir söz olmaktan öte, gönül işi, eylem işidir. Sevdiği kişiden sözler, izler taşımalıdır insan. Günümüz ifadesiyle "O benim idolum." derken, kişi aynı zamanda şunu da söylemek istiyordur: "Onun tarzını dinletisini, tercihlerini, halini takip ediyor ve beğeniyorum. Onun hayat felsefesini dünya görüşünü şekillendiriyor."

Kimi ne kadar çok sevdiğimizi anlamak için gün boyu uğraşlarımıza, ne amaçla ilgilendiğimize, arkadaşlıklarımıza, dayandığımız-tutduğumuz şeylere bakmamız yetecektir. Bütün bunlara rağmen hala Rabbimiz bizi çok seviyor. Onun isimlerinden bir "Vedud"dur. Çokça seven, düşkün olan demektir, kullarına karşı çokça sevgi doludur.

"Yüce Allah kuluna karşı gayret sahibidir. İnsanı çok sevdiğinden dolayı kulu ve kulluğu, her şeyden önce tutar ve asla onun kötülüğünü istemez. Allah'ın mukaddes, münezzehe gayreti, kulun kalkıp da Allah'ın haram kıldığı bir şey yapmasına karşıdır. Böyle yapmasa Allah'ın mukaddes ve münezzehe gayretine dokunur."(4)

Kullarına karşı bu derece sevgi besleyen, Mevlamızın haram işlerle meşguliyetimize ise rızası yoktur. Beden ülkemizin sultanı olan kalbi meşgul edecek gayri şer'i sevgilerin işgaline rızası da yoktur.

Sevgi vardır kalbi mamur eder,
Sevgi vardır kalbi tarumar eder, helaka götürür.

Gönül kaydıran, hayat kaydıran, Hak'tan kaydıran sevgiler vardır. Nefsin arzu duyduğu şeylerin sevgisini yüce kitabımız "şehavat" sözcüğünü kullanarak açıklık getirmiştir. "Kadınlar, oğullar, cins atlar, ekinler vs. nefsin arzu duyduğu şeylerin sevgisi dünya hayatının geçici menfaatleridir."(5)

Allah'a olan kulluk bilincimizi yitirecek kadar değer verir, bunlara bağlanıp kalırsak, yaratılış gayemizi unutursak hala onu çok sevdiğimizi nasıl iddia edebiliriz?

Rabbimiz bizden kendisine karşı sorunsuz ve sınırsız bir sevgi beslememizi isterken, eş dost, arkadaşlara karşı ölçülü ve dengeli sevgi, tutum ve davranışlar içinde olmamızı da ister. Mevlana, "Bir bir şey haddini aştığı zaman zıddına tekabül eder." der. Çokça sevdiğimiz şey varlığı veya yokluğuyla gün gelir, en büyük imtihanımız olabilir.(6) Bir şeye veya kimseye karşı sevgimiz bizi kör ve sağır edebilir. Onun eksikliğini görmez ve kusurlarını da işitmez oluruz.(7) Ayrıca rakipsiz sevme ve sevilme arzusundan doğabilecek zararlara karşı ölçülü olmak bir zarurettir.(8) Şeytanın yürekleri sızivermesi ve realiteyi görmeyi zorlaştırması hiç de zor değildir.

İman etmiş ve imana uygun hal ve hareketler, senden meydana geliyorsa Allah'ı seviyorsun demektir.

"İman eden salih ameller işleyenleri, Rahman hem sever hem de sevindirir."(9)

"Rahman, bir kulunu sevdiği zaman kendi sevgisiyle yaşatmak istediği zaman Firavun'un hanesinde de olsa onu sevgiyle büyüttür."(10)

Rabbim bizleri sevgisiyle rızıklandırсын, sevdiğilerine sevdirdin. Sevgiyi, layık olmayan gönüllerde israf etmekten muhafaza eylesin.

Kaynaklar:

- 1.Şems-i Tebrizi
- 2.Yunus Emre
- 3.Al-i İmran
- 4.Buhari Nikah 107, Müslim Tevbe 36
- 5.Al-i İmran 14
- 6.Tegabün 14
- 7.Ebu Davud Edeb 125

SANCAK DERGİSİ 65. YIL

SANCAK DERGİSİ 65. YIL

Günlerdir akan gözyaşı ve kan,
Haykır artık dünyaya, Ey Müslüman!
Yalnız değiliz,görüyor bunu Yaradan,
Feryat bu mu, yoksa hepsi mi yalan!

Yaşanan zulme kifayetsiz cümleler,
Cirit atıyor meydanda satılmış gafiller!
Dünya size mi kaldı,Bre zalimler!
Mertlik bu mu,yoksa hepsi mi yalan!

Sokaklar enkaz,ortalık toz duman
Yok mu içinde biraz insanlık kalan?
Ortada cesetler,durmuş sanki zaman,
Uygurluk bu mu,yoksa hepsi mi yalan!

Sizin yok mu çocuğunuz aileniz?
Taş mı kesildi kullanılmayan kalbiniz,
Eksik olsun sizin çağdaş medeniyetiniz,
Büyükük bu mu,yoksa hepsi mi yalan!

Dünya yine mi temiz,hayat yine mi güzel,
Savaş mağduru olmak,hep Müslüman'a mı özel,
Ezelden beridir,ödenir hep bu bedel,
Yaşamak bu mu, yoksa hepsi mi yalan!

Kuşlar yok artık!Mavi değil gökyüzü,
Kan bürümüş zalimin, görmez hiç gözü,
Gösterdi yine kendini,savaşın soğuk yüzü,
Barış bu mu,yoksa hepsi mi yalan!

Nerdesin ey insan!setretme olanı,
Batı'nın alışkanlığıdır, ikiyüzlülüğü yalanı
Affetme sakın,hayatından çalanı,
İsyan bu mu,yoksa hepsi mi yalan!

Çizildi senaryo,oylandı oyun,
Onlar aç kurt, bizse kurbanlık koyun,
Bilmiyorsanız bizi,gidin tarihe sorun,
Gerçek bu mu,yoksa hepsi mi yalan!

Hesaplar tutmaz,plan bozulur,
Gün gelir bunun,karşılığı sorulur,
İlahi adalet,elbet yerini bulur,
Düzen bu mu,yoksa hepsi mi yalan!

Bitsin bu vahşet!durdurun savaşları,
Elinizde ne kaldı? Nedir bunun size karı?
Siz misiniz dünyanın,gelecekteki mimarı,
Eseriniz bu mu, yoksa hepsi mi yalan!

Erzurum'da başladı her şey, ilk görev yerimde. Proje nasıl yapılır? Proje içeriği nasıl hazırlanır? Projenin amaçları, uzak hedefleri ve sonuçları nasıl yazılır? Bu soruların tüm cevabını Erzurum'daki saygıdeğer meslektaşım ve hocam, Davut Dağabakan vasıtasıyla ARGE biriminde buldum. Proje yazma becerimin temelleri ilk olarak burada atıldı. Daha sonra Denizli ili Acıpayam ilçesi Anadolu İmam Hatip Lisesi'ne tayinim çıktı. Bu okulda yazılmış olan bu Erasmus+ K2 öğrenci hareketliliği başlığı altındaki projenin yeni koordinatörü olarak görevi devraldım. Edinmiş olduğum tüm becerileri ve bilgileri bu projeyi yönetirken kullandım.

İmam Hatip Lisesi adı altında bu projeyi yönetmek gurur verici bir işti. Öğrencilerimizin kalpleri yeni bir dünyaya ve farklı iklimlere doğru yelken açacaktı. Okulumuzun seçkin ve yetenekli öğrencilerinden bir grup hazırlanmıştı. Bu ekip ben projeyi devralmadan önce Bulgaristan ziyaretinde bulunmuştu. Ve şimdi İade-i ziyaret olarak da Bulgaristan bizim okulumuza geliyordu. Bütün hazırlıklar en ince ayrıntı düşünülerek yapılmıştı.

Nihayet gelmişlerdi ve okulumuzda görkemli bir törenle karşılanmışlardı. Bulgaristanlı grubun gözlerindeki heyecanı tek tek görebiliyordum. Öğrencilerin hassas ve çekingen tavırları hissedilir derecedeydi. Öğretmenleri de kendilerini buranın bir parçası gibi hissettiklerini dile getirmişlerdi. Karşılıklı olarak her iki ülke arasında bir bağ kurulmuştu. İki hafta boyunca Bulgaristanlı grup okulumuzda ve Acıpayam'da misafirimiz oldular.

Okulumuzda ve çevre il-ilçelerde (Denizli, Antalya, Gölhisar ve Serinhisar) tasarlamış olduğumuz etkinlikleri hayata geçirdik. En çok etkilendiğim etkinliklerden birisi Yazır Camii'ne gerçekleştirilen ziyaretti. Gök kubbenin altında atalarımızın torunlarıyla tekrar birleşmiştik. Farklı dinlere mensup olsak da içeride kalbimiz aynı hızla ve aynı heyecanla atıyordu sanki. NINA ISTREVSKA, Bulgarca Öğretmeni ile yakınlığımız ilk olarak orada başlamıştı. Onun soruları ve meraklı bakışlarıyla aramızda bir dostluk bağı kurulmuştu. Dostum, arkadaşım ve sırdaşım olmuştu. Nina'nın iyi derecede İngilizcesi yoktu. Ancak aramızdaki iletişim farklı bir boyut kazanmıştı. Bazen konuşmasak da baktığımız yerlerde ve düşündüğümüz şeylerde ortak noktada buluşabiliyorduk. Aynı ruhu taşıyan iki farklı can ve beden olmuştuk. Günler birbiri ardına sıralandı ve ayrılık vakti geldi. Geçirdiğimiz dopdolu iki hafta buhar olup uçmuştu. Öğrencilerimiz ve onların öğrencileri arasında da unutulmaz anlar yaşanmıştı. Ağabey-kardeş ilişkisi bile kuranlar olmuş ve birbirlerine Bulgarca-Türkçe kelimeler öğreterek ortak dilde konuşmaya başlamışlardı ki sona gelmiştik. Tüm okul ve Bulgar grup büyük bir hüzne sarılmış ve herkesin gözü yaşlıydı. Ayrıkların zor olduğu gerçeğini bir kere daha tablolastırmıştık adeta. Onlara bizden hatıra olarak saklamaları ve kullanmaları için hediyeler sunarak uğurladık. Tekrar görüşecektik yine bir gün.

Sıra Projenin ikinci ve son basamağına gelmişti. Acıpayam Anadolu İmam Hatip Lisesi Romanya ülkesinin Iași kentine gidecekti.

15 parlayan yıldız 2 öğretmen 1 ülke tek yürek...

Yolculuk vardı diyarlar ötesine. Sınırla ötesinde ötekilerle tanışmak, buluşmak ve ötekilerin kalplerine dokunmak vardı. Gönülden gönüle kurulan bir bağı bu yüzyıllar boyu süregelen. Bizden olanlara ve bizim parçamızı taşıyanlara selam götürmek için baş koymuştuk bu yola. Eskiyen köprüleri yenilemek için, daha da sağlamlaştırmak içindi.

Bu yolculuk sürprizlerle doluydu. Atılan her adımda omuzlarımda bir yük vardı. Ardında bıraktıkların da ayrı bir hüznüdü. Ama dik durmak ve hüznü içine atmak gerekti ta derinlere. İçinde kaybolmayacak ama dokunduğunda acıtmayacak bir yere. Buluşma noktası tam anlamıyla ana baba günüydü. Gökyüzü bile hüznüydü sanki. Onca kalbin ayrılışına dayanamamıştı. Boğazda düğümlenen kelimeler, söylenmeyen sözler, kopamayışlar ve bir sürü dile gelmeyen duygular vardı her yerde. Taşıyamadı kimse bu kadarını, sonunda gökyüzü usul usul bıraktı narin damlaları. Toprakla buluştu sonunda. Bekleyen beklediğine kavuştu ama biz hepimiz ötekilerin diyarına doğru memleket dediğimiz topraklardan ayrılıyorduk. Ardımızda sevdiklerimizi bırakarak... Kimi eşini kimi anacığını kim biricik babasını kimi de dünyalar tatlısı minik kardeşini...

Yola revan olma vaktiydi artık. Sıradan değildi yolumuz ve sıradan değildi ekibimiz. İlklerle doluydu her adımı. Öğrencilerimizin çoğunun ilk uçak yolculuğu olacaktı daha 16-17 yaşlarda. Gözlerindeki heyecanı görebiliyor ve onlarla birlikte aynı heyecanı yaşıyordum. Sadece farklı bir şehre değildi yolculuğumuz, aynı zamanda farklı bir ülkeye, farklı bir tarihe ve farklı bir kültüre uçacaktık hep birlikte.

Ertesi gün yeni bir gündü. Hareketli ve eğlenceli günler bizi bekliyordu. Okullarında bizi ilk gün karşılama programlarından tutun da son güne kadar hazırlanmış olan tüm etkinlikler ve geziler titizlikle kurgulanmıştı. Attığımız her adımda yeni yerleri görmek, farklı bir kültürün dokusunu hissetmek ve gezilen yerlerde hatıralar bırakmak grubumuz için çok değerliydi. İlerleyen günlerde artık kendimizi sanki Iași kentinden biri gibi hisseder olduk. Hatta orada bir Türk lokantası keşfettik ve Türk olan sahibiyile ahbab bile olduk. Edindiğimiz arkadaşlar onunla sınırlı kalmadı tabii ki. Alışveriş merkezlerindeki satıcılar, müzelerdeki görevliler ve okullarındaki değerli öğretmenler bunlardan sadece bir kaçıydı.

Paula kurmuş olduğu dev orduyla bizi her gün yeni heyecanlarla buluşturdu. Görev dağılımı yapmışlardı ve okullarından bir öğretmen her gün bizimle ilgileniyordu. Kâh okulda etkinlik yapıyor, kâh Iași kentindeki müzeleri, kiliseleri, kütüphaneleri, sarayı ve üniversiteyi geziyorduk. Hafta sonu Braşov, Bran ve Sinai gibi farklı şehirleri gezme ve oradaki tarihi ve kültürel mekanları görme fırsatımız oldu. Gittiğimiz yerler, dokunduğumuz nesnelere ve hissettiğimiz duygular üzerimizde anlamlı etkilere yol açıyordu. Bakış açımızın yelpazesine bir renk daha katıyorduk adeta.

Ve artık, bu güzel yolculuğun sonuna gelmiştik. Paula ve dev sevgi ordusu bizi içten ve samimi bir veda programı ile uğurladı. Ayrılıklar her zaman olduğu gibi hüznü ve duygusal anlara imza atıyordu. Heybemiz anlatılacak bir sürü güzel hikayelerle ve unutulmaz anlarla doluydu. Sevdiklerimizle bunları paylaşmak için can atıyorduk. Acıpayam... Başlangıç noktamız ve bitiş çizgimizdi. İki nokta arasında geçen o kadar çok şey vardı ki. Duygular, dostluklar, vuslat, vefa, zorluklar, güzellikler, ilkler ve unutulmazlar bunlardan sadece bir kaçıydı. Bu projeyi sonlandırırken anladım ki; bu çalışmalar bir ekip ve gönül işiydi. Baş koyulan yolda yaşanan acı ve tatlı her şey koca yüreklerde gizliydi. Dile gelmeyen şeyler o koca yüreklerin ta en derinlerinde saklıydı.

15 Temmuz 2016: bir milletin geleceği karartılmak istendi.

15 Temmuz 2016: bir millet namus, bayrak, ezan uğruna şehit oldu.

15 Temmuz 2016: bir millet o gece izmihlale karşı birlik oldu.

15 Temmuz 2016: bir millet, hainliğe “Dur!” dedi.

15 Temmuz gecesi bizim gibi görünenlerin başlattığı kalkışmanın, bir darbe girişimi olduğu anlaşıldıktan sonra ülkemizde bir kırılma/dönem noktası yaşandı. Sadece askere, polise değil kendi savunmasız, sırtında çantasıyla sokağa çıkan sivil halkına, seçimle başa gelmiş yöneticilere mermi sıkmaktan, gazi meclise bomba atmaktan çekinmediler.

15 Temmuz 2016 sabahı insanlar nasıl bir güne uyandıklarını elbette bilemezlerdi. 16 Temmuz sabahı güneş, destan yazılan bir gecenin üzerine doğdu. Ezanlar, salalar, tekbirler ile jetlerin, tankların, mermi seslerinin birbirine karışıp gök kubbeyi yırttığı gecenin sabahı, Şehitler Günü oldu.

Ülkemizi tarihin her çağında ele geçirmek isteyen “üst aklın” son ve en kötü planı, bize benzeyenlerle bize darbe yapmaya çalışmak oldu. Ancak Koca Seyitlerin, Nene Hatunların, Sütçü İmamların torunu olduğumuzu, bu asil kanı hala damarlarımızda taşıdığımızı, iman dolu göğüslerin siper edileceğini tahmin edemediler. Zannettiler ki bir sabah uyandıklarında postalların altında yine ezilir bu halk. Yine “1000 yıl sürecek!” denilen, istedikleri gibi zulmedebilecekleri bir devir başlar. Bilemediler Yasin Naciler, Abdullah Tayyipler sokağa çıkmaya korkmayacağını. Ömerlerin haini alınının orta yerinden vuracağını, jetler havalanmasın diye tarladaki mahsulünü yakan köylüyü hesap edemediler. Kadını, yaşlısı genci, çoluğu çocuğu tankların önüne çıkamaz, jet mermilerinden korkar zannettiler. Bu milletin düsturunun “Toprak uğruna ölen varsa vatandır!” olduğunu tahmin edemediler.

15 Temmuz gecesi aslında yüzyıllardır Müslümanlar içinde yuvalanan Haçlı zihniyetinin bir tezahürüdür. 15 Temmuz Türkiye’yi de Suriye, Mısır ve diğer Müslüman ülkeler gibi yangın yerine çevirerek mazlumların son umudu olan son kaleyi yıkma isteğinin dışavurumudur.

Seçimle başa gelenleri de, halkın iradesini de çiğneyip geçmek isteyen bu karanlık güçlere en güzel cevabı, başta 247 şehidimiz, yüzlerce gazimiz ve yüce Türk milleti en güzel şekilde vermiştir. o gece sağcı, solcu, o veya bu yoktu. Tek bir yumruk vardı darbəcilerin tepesine inen ve bir daha kalkmayacak olan. Kaldı ki bu sadece darbecilere değil tüm dünyaya verilmiş bir mesajdı. Çöü 13 günde geçen Yavuz Selim’i, çağ kapatıp çağ açan Fatih’i, Avrupa’yı titreten Kanuni’yi unutan tüm dünyaya, bir gecede şanlı mazimiz hatırlatıldı. Bu milletin bağımsızlığı, namusu, bayrağı, imanı için neleri göze alabileceği içerdeki ve dışarıdaki tüm hainlere bir kez daha gösterildi.

Tanklar durduramadı bu gururlu mücadeleyi, yıkamadılar ve teslim oldular. Peki, duracaklar mı, vaz geçecekler mi? Hayır! Burada gençlerimize düşen görev, bir daha darbelere ve fitnelere meydan vermemek, aklını ve yüreğini kimseye emanet vermeden milli ve manevi değerlere sarılmaktır. Tüm gücüyle, benliğiyle çalışıp bu vatani bölme arzusunda olanlara yine hak ettiği cevabı vermeli, sorumluluklarının gereğini hakkıyla yapmalıdır. Hedefimiz muasır medeniyetlerin de üstünde olmaktır, olmalıdır. O gece sokağa çıkan milyonlar sayesinde gelecek güzel günlere, güneşli günlere güvenimiz tam. Biliyoruz ki bu ülkeye bir daha namahrem eller uzanamayacak, gelecek nesillerimizin istikbali aziz milletimiz sayesinde kurtarıldı. Biliyoruz ki bu vatan sevgisi tüm dünyaya örnek olacak. Müslüman milletler, kendileri adına başkaları değil de kendileri düşünmeye başladığında, kendi değerlerine sahip çıktığında “üst aklın” pençesinden kurtulacak.

Gözünü kırpmadan bayrak, namus ve vatan uğruna iman gücüyle canını bu topraklara feda eden şehitlerimizi, gazilerimizi saygı, şükran, minnet ve dualarla yâd ediyorum.

Kapkara bir gecede çıkmıştık sokağa. Bombaların şimşek gibi çaktığı, kurşunları yağmur olup yağdığı o karanlık gecede içimizdeki vatan aşkıyla dökülmüştük sokaklara. Yaşlısı genci, çoluğu çocuğu, öğretmeni, öğrencisi, çiftçisi, doktoru... Herkes vatani müdafaa için yollardaydı. Bir grup vatan haini, koskoca ülkeyi bir gecede zapt edebileceği zannıyla harekete geçmişti. Namluların arkasına saklanıp halkı korkutabileceklerini, milleti susturabileceklerini sandılar. Halkın sesi, milletin sözü olan meclisi bombalamaya kalktılar. Bombaladılar da. Ama orada, o gece yıkılan sadece meclisin duvarlarıydı. Hesap edemedikleri bir şey vardı hainlerin: "Milletin vatan aşkı." Meclisin duvarları yıkılmıştı, belki kolu kırılmıştı milletimin ama hala dimdik ayaktaydık. O gece tüm Türkiye vatan aşkıyla çarpan tek bir yürekti. Yediden yetmişe herkes o gün bize öğretilen, şehitlik hasretiyle, vatan aşkıyla yolunu şaşırılmadan yürümüştü düşmanın üzerine.

Peki, bu kadar vatan sevdalısı insan nereden gelmişti? Her yaştan bu kadar insanın yolunu o karanlık gecede kim aydınlatmıştı? Kalplere bu vatan aşkı nereden gelmişti? Kim nakşetmişti kalbimize onu, kim öğretmişti tüm bunları? Tüm gece bunları düşünmüştüm. O gece canı pahasına düşmana aman vermeyen vatan sevdalıları gördüm. Halkımın gözündeki umut ışığını, yüreğindeki cesareti gördüm. Bu insanlara, bu bilinci kim aşılammıştı? Yoksa bu insanlar doğuştan mı vatan sevdalısıydı? Bu insanları yetiştirenleri, yetiştikleri ortamları, buzdağının görünmeyen yüzünü düşündüm.

Evet, bu Fatih'lerin birer Akşemseddinleri olmalıydı. Tıpkı Osman Gazi'nin Şeyh Edebalı'sı, Yavuz Sultan Selim'in İbn-i Kemal'i, Han Bayındır'ın Dede Korkut'u olduğu gibi. O gece orada "Vatanım giderse her şeyim gider!" diyen insanları Mustafa Kemal misali yetiştiren öğretmenler olmalıydı. Vatanını savunan insanlarda Akşemseddin nuru vardı çünkü. O gece gördüğüm insanların şeyh Edebalileri onları ne güzel yetiştirmiş, onlara ne ulvi değerler katmış. Yüreklere vatan aşkını ne güzel aşılammıştı. Fatih'in Akşemseddin'i karadan gemileri yürütmüştü, bizim Akşemseddinlerimiz savunmasız bedeniyle tankın altına yatmıştı. Zaman ve mekan değişse de Akşemseddin, Şeyh Edebalı, İbn-i Kemal, Dede Korkutlar değişmiyordu. Fatihler yine düşmana göz açtırmıyor, çağ kapatıp çağ açmaya devam ediyordu. Osman Gaziler kıtalara, asırlara meydan okuyan devletler kuruyor, Mustafa Kemaller cumhuriyeti ilan ediyordu. Nitekim 15 Temmuz'da biz o ruhu devam ettirdik. 15 Temmuz bizim için sanki milat olmuştu. Sanki o temmuz gecesinde Akşemseddin'in duası, Şeyh Edebalı'nın cesareti, İbn-i Kemal'in yol göstermesiyle üç kıtada at koşturmuş, çağlar kapatıp açmış, koskoca çölü on günde geçmiş, yeni bir devlet kurmuş, inkılâplar yapmıştık. Hepimiz birer Osman, Fatih, Selim, Kemal olup yeniden doğmuştuk.

Evet, öğretmenlerimiz bizim Akşemseddin'imiz, İbn-i Kemal'imiz, Şeyh Edebali'miz onlardır. Vatanın bölünmez bir bütün olduğunu bize anlatan onlardır. O gece bizi sokağa çıkaran bilincin kaynağı onlardır. Kalplerimizin dur durak bilmeden vatan aşkıyla çarpmasına vesiledir onlar. Körpeçik bir genç olan Mehmet'e İstanbul aşkını veren de, açtığı yolda onu "Fethin Fatih'i" yapan da Akşemseddin'dir. Selim'e çölleri aştıran, Kutsal Emanetler'in hizmetçisi yapan, devrin "Yavuz"unu yetiştiren İbn-i Kemal'dir. Osman'a "Gazi"lik unvanını kazandıran, kıtalara ve asırlara hükmedecek imparatorluğa götüren Şeyh Edebali'dir. Ben de öğretmenim sayesinde bilinçlendim, öğrendim vatanın ne demek olduğunu. Vatan nasıl korunur, vatan nasıl sevilir, vatan nasıl müdafaa edilir hepsini öğrendim yolumu aydınlatan Akşemseddin'imden, Şeyh Edebali'mden, İbn-i Kemal'imden.

İşte ben de bugün belki de bu yüzden bir Akşemseddin, bir İbn-i Kemal, bir Şeyh Edebali olabilir miyim diye çalışıyorum. "Bir gün Fatih gibi, Osman Gazi gibi, Yavuz Sultan Selim, Mustafa Kemal gibi öğrenciler yetiştirebilir miyim?" ona uğraş veriyorum. "Öğretmenlik gibi kutsal bir mesleği ülkenin geleceğiyle birlikte omuzlarımda taşıyabilir miyim?" diye düşünüyorum. Bu yüzden öğretmenimi can kulağıyla dinliyorum. Bir Akşemseddin nasıl olur, onu öğrenmeye çalışıyorum. Belli mi olur belki ben de bir gün başöğretmen, ilk öğretmen Efendimiz (s.a.v.)'in methine mazhar olan Fatih gibi bir vatan sevdalısı yetiştiririm. Belki ben de bir gün Fatih'immin fethettiği şehrin surlarından içeriye onunla beraber yürüme gururunu taşıyım.

Sabahlarımın pak güneşini itti gece,
Emrinde olunca âlemdeki karanlıklar.
Nuru ağılatıp sürecekmış safa, eğlence,
Bu rezalete sessiz kalır mıyım sanırlar?
İşte pes dedirten, en alasından işkence:
Döşedim gökyüzüne en yaldızlı yıldızlar

Susturmam, ezanlar tek büyük seda bildiğim,
Dalgalsın rengi en yüce, kanlı bayrağım,
Kalbim yanar ağlarsa mazlum, ağlarsa yetim...
Kimseler karışamaz, hep Hakk'ı haykırıyorum,
Ne çıkar, sırf bu yüzden itilip kakılayım.

Serin, seccadem eski kullara hasretteyse,
Bundan hem hicap hem elem duyarım.
Eğer İslam, Müslümanlardan şikayetseyse;
Korkmam! Kelleyi koltuğa koyar, savaşırım.
Ezerim, ezilirim de; kader ne dediyse.

Tarihin kalemiyle bir imza daha koyup
Tarihin o ateş kadar sıcak ensesine,
Kendi sonumu düşünmeden dağları oyup,
Kudretin o bıçak gibi keskin elleriyle,
Sürürüm vatan namına düşmanımı kovup.

Veysel Karani'nin develerinde bulurum,
Olgunluğu, sorumluluğu, teslimiyeti...
Hatta Veysel Karani'nin annesi olurum;
Tanırım, sevgideki asıl samimiyeti.
Yemen'deki çöle de ismimle kurulurum,
Hazret'in ayaklarından öper, durulurum.

En güzel gülün Davud sesli bülbülü olurum,
Dikenler beni acıtsa da çayırı üzülmem.
Ne usanırım ne bıkarım ne yorulurum,
İzzet, şeref ve edep, hep Kur'an'dan kelimem,
Bu olsa gerek gurur duyduğum tek onurum.

Ne badireler atlatırım yalnız şu var ki:
İzin vermem asla kaybolmasına aslımın.
Tam inanmış, gerçek bir yürek; Akif dedi ki:
"En hakikatli bahardır şu nesl-i Asım'ın,
Ve bu ateş sönmedikçe hep kalacak baki."

Siyaha beyaz dokurum aylarca, yıllarca...
Başımı kesseler caymam, caymam devamdan.
"Ölürsem, o yolda ölürüm!" diyen karınca,
Ben olmalıyım, hiç ümit kesmem Yaradan'dan,
Durduramaz, susturamaz beni kan revan.

Sonra ne ala! Yarını edebildimse razı...
Kanlı duvarlar üstüme mi geliyor, eyvah!
Ne yazar ki gelsin, kazırım ay ve yıldızı.
Bağrınırım kah, sızlanırım kah, ağlarım kah,
Artık altında da kalsam gam yemem,
eyvallah.
Sesim yankılanıp titretir arşı ve arzı,

yusuf kaplan

Bir yıldız bir ormanı gözler
Tecelli filan, hani olmaz mı?
Bir kaplan gece yarısı kükrer
Ah, eceli sormaz mı?

İnsanlık korkulu rüya
Su dalgasız, su kırık
Vapur öter durur
İnsan alakasız artık

Ama dizlerini bük
Gel anlat
Kaldı boynu bükük
Dergahta kitap

Dünya histen mahrum
Kelebekler sancılı
Acımız malum
Saatler tabancalı

Gel, bahset Mecnun'dan
Her başta kuru laf
Leyla bundan muaf
Bir de ellerimizin tut ucundan

Mevlana ol yahut Yunus
Su yüzüne çık
Buz tutmadan karanlık
Sonra parça parça
Sonra yıkık dökük, sonra kırık kırık...

Yapraklar duraksadı. Kuşlar kanatlarına dinlendirdi huzura durdu. Melekler indi semadan. Kutlu bir sesteki kapladı kâinatı. Yürekler sarsıldı dilden düşen kelamdan. Bilâl Habeşi'nin kutlu bir ezan sesiydi yayılan dünya semasından. Ve tek bir cümlede döküldü tüm cümleler, tüm kitaplar; "Din samimiyettir!"

"Din samimiyettir" buyurdu efendiler efendisi. İnsanı meleklerin bile üstüne çıkararak aşkı samimiyet. Bir insanı efendiler efendisi, yapan bir makamı. Öyle de yaşamıştı Hz. Muhammed. Bazen elindeki son hurmayı vererek, bazense üstü başı toz içinde kerpiç taşımasıydı mescide, yırtık bir kaftanıydı bazen. Yüzündeki hasır iziydi. Bazen de sadece dünyayı rahmetle yıkatacak tebessümüydü. Kalbini dili yapmış bakışlarıyla insanı değiştiren, olgunlaştıran bir peygamberdi. Samimiyet Hz. Muhammed'in ta kendisiydi... Bir Nisan sabahında tatlı bir rüzgarın esintisiyle mukaddes topraklara kardeşlik doğuyordu. Güneş ancak o gün dünyayı aydınlatabilecekti, karanlıklara inat. Yağmur ilk ve beklili de son defa o çölleri cahiliye kirinden arındıracaktı o günden sonra. Efendiler efendisi kainata teşrif ediyor rahmet bulutları dört bir yanı çeviriyordu. Ebediyetten o güne uzanan boşluğu dolduracaktı efendiler efendisi. Benzersiz kokusunu alıştırıcaktı gönüllere. O gönüller bir bir bağlanacak kardeş olacaktı Rasulullah'ın nurlu eliyle. Öyle ki bir kelimesiyle bugün de gönülleri birleştiriyor. O'nu görmemiş gözlere "Kardeşim!" diye fısıldıyorlar. Denizlerin suyu mürekkep olsa seni anlatmaya yetmez gül kokulu peygamberim. Bizi çamurlu ellerimizle bulmuştun sen. Dünya kirlerine bulanmış elbiselerimizle bulmuştun sen. Kibir tenimize sinmişti ama aldırılmamıştın. Belki ağzımız kokuyor ama yüzünü bile buruşturmuştun. Belki kaba konuşuyorduk ama sen kulaklarını bile tıkamadan dinliyordun efendim. Ve bu insanlardan zarif bir ümmet çıkarıyordun. Gülen bir yüzünle, tatlı bir sözünle ruhlarımızı sana emanet etmiştik sanki. Hiç utanmadan hiç endişe duymadan ne bir kınaman vardı yüzünde ne de elinin tersiyle itildi bir insan. Çünkü senin Rabbin bizim bedenlerimize ve yüzlerimize değil kalplerimize bakardı. Çünkü sen bizim kokan ağzımıza yırtık elbisemize, kirli ellerimize değil Rabbinin nazargahı olan kalplerimize bakardın, kalplerimize şifa olurdun.

Senin gelmenle kirlerimiz toprakla örtülmüş bir kaya gibiydi de yağmurlarla yıkandı sanki. O yağmur Nisan ayının yağmuru oruçlarımızın bin bir bereketi sanki. Hatalarımız gülümseyen dudaklarının altında kaybolmuş insaniyetimizi pürüzsüzlüğe kavuşmuştu sanki. Ve Medine... Kutlu zaferli Medine... Senin semaya açılan avuçlarını ev sahipliği yapmıştı Medine. Yıllardır, düşman olan Evs ve Hazrec kabileleri bir duruşunla kardeş oluvermişti. Kardeş olup birleştirmiştin efendiler efendisi onları. Daha önce hiç görmediği insanlara kucak açmıştı Medine. Medine soğuk gecelerde bir örtü bir ateş olmuştu muhacire. Paylaşmamış âdete hibe etmişti malı mülkünü Ensar'a. Sen doğunca bir gece Nur dağından, tüm renkler tek bir renk, tüm ırklar tek bir ırk oluvermişti. Senin sana inanmayana bile, senin Rabbine inanmayana bile saygın vardı. Ya şimdi... Şimdi ise affet bizi Rasulallah. Mısırdaki eli ayağı kan içinde olan çocuklar için affet bizi. Göklerde uçurtma görececek gözlere bombalar yağdığı için affet bizi. Henüz doğmamış kardeşlerimizin ölümü için affet bizi. Bir gün buyurmuştu ki; "Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acıtmakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. O vücudun bir uzvu hastalandığında diğer uzuvlarda bu sebeple bir uykusuzluğa bir ateşli hastalığa yakalanırlar." Oysa bizi bugün orada o kardeşlerin ölümüyle pençeleşirken çok rahat uyuyoruz Ya Rasulallah. Çok rahat gerine gerine uyanıyoruz uykumuzdan. Çok güzel yemekler yapıp hiç doymayacakmışız gibi yiyoruz onları. Ve göbeğimizi kaşıyıp çok da güzel izliyoruz taze ölümleri... Evet. İnsaniyetimiz sükût ettiği için affet bizi efendiler efendisi. Allah uğrunda senin uğrunda birbirimize kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayıp savaşmadığımız (Saff/61-4) için affet bizi. Senin samimiyetini senin dinini anlayamadığımız için, kardeşlerim dediğin gözü yaşlı analara, çaresiz kolunu bacağını yitirmiş babalara, küçücük avuçlara ve ufacık ağzında mermi dağılmış bebeklere sahip çıkamadığımız için affet bizi...

Ama en önemlisi senin samimiyetini yaşatamadığımız için affet bizi. Ne dinimizi yaşayabiliyoruz rahat evlerimizde ne de kardeşlerimizle samimi bir tebessümle gülebiliyoruz.

Günler değişti samimiyetsizlik kapladı semalarımızı. Senin samimiyetin bu asrı bile aydınlatıyor. Senin izinden yürümenin azmivle çıkıyorum vola ev Efendiler Efendisi

KALMIYOR

Öylesine dalmışız dünya işine
Gafletten ayrılmaya mecal kalmıyor.
Her gün yeniden nafaka peşinde
Koşmaktan duracak derman kalmıyor!
İşimiz gösteriştir ilgiler sahte
Sevgiler çıkarıcı, dostluklar nerde?
Gözlerde yalan hamaset perde
Hakikati görecek izan kalmıyor!
Toplumsal kıyamet yaşadığımız
Ne densiz savaş, nedensiz açlık
Halimiz felaket, adalet cılız
Hayatı hissedecek zaman kalmıyor!
Yerimizde sayarken dünya değişti
Zalime arka çıkan gitmez ileri
Şu yaşlı dünyamızda belki
Yarına umutla bakan kalmıyor!
(Nisan, 2001)

RAMAZAN ÖZER

YOKSUL KİMDİR?

Recep ÇAL/Meslek Dersleri Öğretmeni

Maddi anlamda yoksulu herkes bilir. Manevi anlamda yoksul; dinden, diyanetten, Allah'tan, kitaptan, peygamberden, istikametten nasipsiz kimselerdir.

Zeynep ERKOL/TDE Öğretmeni

Asıl yoksul odur ki kendi içindeki hazinelerden habersizdir. Allah'ın kendisine verdiği nice nice güzellikleri göremeyen yoksuldur. Ötesinde mutsuzdur. Değilse imkanları olmayan nice gönlü zengin insan vardır ki dünyaya güzellikler katar.

İbrahim ERKOL/Müdür Başyardımcısı

Yoksulu parası, imkanı olmayan anlamında biliriz hepimiz. Ancak asıl yoksul bu dünyaya niçin geldiğinin farkında olmadan yaşayıp gidendir. İnsan Allah'ın kendini seçerek gönderdiğini bilir, ona göre yaşarsa zengindir.

Şükran Gezgin/Fizik Öğretmeni

Sevgisiz ve mutsuz insandır.

Hüseyin Çakmakçı/Coğrafya Öğretmeni

Düşüncesiz insandır.

Yasemin AŞKIN/TDE Öğretmeni

Bence yoksul kalbinde iman, merhamet ve adalet duygusu olmayandır.

Zafer AKKUŞ /Müdür

Yoksulluk göreceli bir kavramdır. Yoksulluk kişiye göre değişir. Kişi vardır çok zengin olarak tanır kendini, kişi vardır fakir olarak tanır kendini. Yoksulluk kişinin kendisine bağlıdır.

Mehmet Ali Altın/Müdür Yardımcısı

Elindekinin kıymetini bilmeyendir.

Mustafa EREN/Meslek Dersleri Öğretmeni

Bütün dünya nimetlerinden yoksun olan kişidir. Yoksul, günlük ihtiyaçlarını karşılayamayandır.

Mehmet KOÇYİĞİT/Teknisyen

Kendi ihtiyaçlarını karşılayamayan kişi yoksuldur.

Fatma Gül ŞAHİN/Öğrenci

Yoksul kimse, dininden, İslam'dan, Allah'tan habersiz yaşayan kimsedir. Bu kişi hem dünya hem de ahret yoksuludur.

Melih DOĞAN/Öğrenci

Parası olmadığı halde kuru ekmeği bıkmadan yiyen, gurulu,şerefli kişidir. İçi ağlayan yüzü gülen yine de şükredendir.

Eren Can SAĞLIK/Öğrenci

Gönlü iyiliklere kapalı olan kimsedir.

Osman Nuri SİNGİN/Öğrenci

Elindekilerle yetinmeye çalışandır. Mutluluğu parada değil hayatta bulan kişidir.

Fatih ÖZTÜRK/Öğrenci

Halep'teki insanlar gibi annesi babası olmayan, engellerle yaşamak zorunda kalan kimseler yoksuldur.

Merve Nur İLGÜN/Öğrenci

Her şeyden kısıtlanan, ihtiyaçlarını karşılayamayan kişidir. Genellikle komşularının yardımıyla geçinendir.

Hatice EKİZ/Öğrenci

Bence yoksul vicdan, edep ve iman yönünden eksik kalmış kimsedir.

Sabri DOYDAŞ /Öğrenci

Maddi anlamda parası olmayandır. Manevi anlamda sevgi yoksuludur. Karamsar olan kişidir. Her türlü yoksulluk vardır; bilgi yoksulu, duygu yoksulu, maddi yoksulluk buna örnektir.

Yorgunluktan kendini koltuğa bıraktığında saat gecenin bir buçuğu idi. Gözlerinin altı çökmüş, yüzü yorgunluktan sararmıştı. Bu aralar başı da çok dönüyordu ve bunun neyin nesi olduğunu anlamıyordu. Biraz oturduktan sonra yavaşça oğullarının odasına gitti, üstlerini örttü. Büyük oğlu Atakan henüz 7. Sınıftı ve mimar olmak istiyordu. Küçük oğlu Efe ise 4. Sınıfa gidiyordu ve onun da büyük hayalleri vardı. Sevgi Hanım gecenin sessizliğinde bir müddet durakladı, onları seyretti. Eşini düşündü, eşinin ölümünü, o feci trafik kazasını... Bunları düşünürken kendini çok halsiz hissetti ve başı dönmeye başladı. Ayakta duramadı. Hemen odasına gidip uyumalıydı. Dinlenmesi gerekiyordu. Oğulları için, kendisi için dinlenmesi, dinç olması gerekiyordu. Çünkü çocuklarının ona ihtiyacı vardı. Çünkü hayat durmuyordu; ilerliyor, ilerliyor ve insanın karşısına çok farklı şeyler çıkarıyordu.

Sevgi Hanım, çok başarılı bir avukattı. İşini seviyordu. İş arkadaşları da ondan memnundu. Çevresi tarafından sevilen biriydi. İbadetlerini elinden geldiğince yapmaya çalışırdı. Yeni kapanmıştı, başörtüsünün içinde kendini eskisine göre daha huzurlu hissediyordu. Şimdiye kadar gaflet içinde yaşamıştı ama geç de olsa bir şeylerin farkına varmaya başlamıştı. Namaz borcu çoktu, oruç tutmazdı. Ama şimdi bunları telafi etmek istiyordu. Allah'a karşı olan sorumluluklarını yerine getirmek istiyor, bunun için hayatın tüm yoğunluğunun arasında Allah'a karşı sorumluluklarını unutmuyordu, unutamıyordu. Zira hayat unutacak kadar uzun değildi. Her an ölüm kapısını çalabilir, bu hayattan göç edebilirdi. İşte Sevgi Hanım'ın sorumluluklarla dolu, yüklü bir omzu vardı. Bu yük oğullarının yüküydü. Bu yük kendi hayatının yüküydü.

O gün öğleden sonra ofisten erken ayrılmaya karar verdi. Bilgisayarını kapattı, hızla ayağa kalktı. Kapıya doğu ilerlerken gözleri karardı ve yere düştü. Kendine gelmeye çalıştı. Öğle yemeği yiyememişti. Belki ondandır diye düşündü. Bu kadar işin arasında kendine fazla vakit ayıramıyordu. Ama bunun yanında çocuklarına da böyle görünmemeliydi. Giderken bir şeyler atıştırırım diye düşündü. Bundan önceki 3 gün oruç tutmuştu. Ara ara bu şekilde kazaya bırakılmış oruçlarının tutuyor, Müslüman olmasının sorumluluğunu bildiği için büyük gayret sarf ediyordu. Hemen yerinden kalktı, toparlandı. Kendine gelmek ve ferahlamak için iş yerinin lavabosunda abdest aldı ve üst kattaki mescitte öğle namazını kıldı. Namazın ardından o ilahi atmosfer içinde Rabbi ile baş başa kaldı. Elleri semada, sessizce birkaç dakika bekledi. Aklından geçenler, yüreğinin sızıntıları her şeyi anlatıyordu. Gözlerinden damla damla yaşlar süzülürken dudaklarından şu cümle döküldü: "Sabır ve kolaylık ya Rabbi!" bu cümleyi söyler söylemez sanki bütün sema, yed, kat gökteki melekler hep bir ağızdan "Amin!" demişti. Bugünkü öğle namazını da kalmıştı çok şükür. Üzerindeki sorumluluğu yerine getirmenin mutluluğunu yaşarken çocuklarını okuldan almak için merdivenlerden iniyordu.

Akşam yemeğinde Efe "Anneciğim, bugün en sevdiğimiz yemekleri yapmışsın. Böyle güzel yemek yapmayı anneannemden mi öğrendin?" dedi. Sevgi Hanım'ın yüzü bir anda değişti. Durumu toparlamaya çalışarak "Yok Efeciğim. Ben zaten yemek yapayı biliyordum." dedi. Konu akrabalardan açılınca Atakan "Anne, dedem neden bizi hiç ziyaret etmiyor ya da neden biz ona gitmiyoruz." deyince Sevgi Hanım, "Bakıyorum karnınız doydu, çeneniz açıldı. Hadi bakalım doyuysanız ellerinizi yıkayın, doğru dersinizin başına." Dedi. Efe "Anneciğim ödevlerime bana yardımcı olur musun?" Sevgi Hanım, "Tabi yardım ederim. Ben bunun için varım." dedi gülümseyerek. Çocuklar sevinçle odalarına koşarken Sevgi Hanım'ın başına bir ağrı saplanmıştı. Bu baş ağrısı ve baş dönmelerini yorgunluktandır deyip geçiştiriyordu ama galiba bir doktora gitmeliydi. Yarın işten izin alıp doktor olan arkadaşı Banu'yu bir ziyaret etmeliydi. Mutfağı topladı. Oğullarının yanına gitti hemen. Efe ve Atakan çok zekiydiler. "Leb" demeden "leblebi"yi anlardı. Bu huylarını babalarından almış olmalıydılar. Ama eşi vefat edince Sevgi Hanım çok büyük bir sorumluluk altında iki oğluyla beraber yapayalnız kalmıştı. Mücadele etmeliydi, hem de hiç olmadığı kadar direnmeliydi. Sadece kendisi için yaşamıyordu çünkü sevgisi dünyaya bedel iki evladı vardı. Evlat demek yüzünde solmayan bir tebessüm, yüreğinde hep bir kelebek uçuşu demektir. Ama yalnız da değildi Sevgi Hanım: Rabbi vardı. Onu gözeten, esirgeyen, bağışlayan

Rabbi vardı. Yalnız O'na karşı da sorumlulukları vardı. Mesela yatsı namazını henüz kılmamıştı. Hemen kalkıp kılsa, birkaç vakit kaza da kılabilirdi. Oğulların yapmaları gereken ödevlerde yol gösterdikten sonra kalktı ve Allah'ın huzuruna doğru koştu. Şimdiden bu yolda içini gerçek bir huzur kaplamıştı.

Arabaya doktora giderken arabanın dikiz aynasından okulun kapısından girmekte olan oğullarına el salladı. Çocukları okulu çok seviyordu. Bu da onların sorumluluğuydu zaten ve severek yapılan sorumlulukları, onlara birinin hatırlatması gerekmiyordu. Çünkü çocukları geleceklelerini kurmak için gereken sorumluluklarını biliyorlar ve ona göre davranıyorlardı. Sevgi Hanım'ın bu konuda içi rahattı. Sorumluluklarını bilen ve ona göre davranan pırlanta gibi evlatları vardı. Sorumluluklarının bilinciyle yaşadıkları için de her konuda başarılıydılar.

Doktor Banu Hanım, Sevgi Hanım'ın liseden arkadaşıydı. Üniversitede pek görüşmemişlerdi ama yıllar sonra tekrar karşılaşmışlar ve görüşme başlamışlardı. Banu da Sevgi Hanım gibi mesleğinde başarılıydı. Her ikisi de zamanında sorumluluklarını yerine getirdiği için şimdi mesleklerini başarıyla icra ediyorlardı. Birbirlerini de çok seviyorlardı ve sürekli bir araya gelerek hayatın yükünü paylaşıyorlardı. Ama bu birlikteliğin çok uzun sürmeyeceği anlamıştı Banu Hanım çünkü elinde Sevgi Hanım'ın az önce sonuçlanan tahlilleri vardı. Durum hiç de parlak değildi. Bunu Sevgi Hanım'a nasıl anlatırdı? Eşinden yadigar iki evladı vardı ve Sevgi Hanım onlar için mücadele etmek zorundaydı. Kadere razıydılar elbette ama Sevgi Hanım'ın başına bir şey gelirse çocukları ne olacaktı? Bu kadar sorumluluğu kime bırakıp gidecekti? Banu Hanım'ın i.inde fırtınalar kopuyordu, yüreğinin bam teline dokunmuştu bu durum. Sevgi Hanım'a kanser olduğunu ve artık yapacak bir şey olmadığını nasıl söyleyecekti? Rengi attı, yüzü soldu. Sevgi Hanım hisleri kuvvetli biriyi ve durumu anladı. "Kötü giden bir şeyler mi var?" diye sordu. Banu Hanımda fazla iyimser davranmadı, bunu açıkça söylemeliydi. Ama kafasını bir türlü toplayamıyor, kelimeleri birbirine ekleyemiyordu. Yüzünü al bastı, boncuk boncuk terledi, sakın olmaya çalışarak: "Sevgiciğim, seni çok seviyorum biliyorsun. Sen benim en iyi arkadaşımın, kalbinin temizliğinden hiç şüphem olmadı. Senin sayende ben de huzuru buldum, Rabbimi buldum. Hayattaki en önemli sorumluluklarımı bana sen öğrettin. Hakkını hiçbir zaman ödeyemem. Senin hakkındaki önemli şeyleri, bilmen gerekenleri senden saklayamam. Sevgi, maalesef kanser hastalığına yakalanmışsın ve çok üzgünüm, bu işin tedavi boyutu kalmamış. Bundan sonraki süreçte çocuklarını düşünmelisin, onlar için ne yapabileceğine bakmalısın. Zira çok fazla zamanın kalmamış olabilir." Banu son cümlelerini zar zor söyleyebilmişti, ağlanmaktan artık konuşamaz olmuştu. Sevgi Hanım ise sadece bakakalmıştı. Kanser mi? Tüm bedeni uyuşmaya başladı, beyni durdu, dilinin kelimeleri söylemeye mecali kalmadı. Düşündüğü tek şey ise çocuklarıydı. Çocukları ne olacaktı? Yerinden yavaşça kalktı, hastaneden çıktı. Gözlerinden yaşlar sağanak sağanak akıyordu. Banu Hanım ise arkadaşına dur bile diyemedi.

Sevgi Hanım hastaneden çıkarken beyni zonklıyor, kulakları uğulduyordu. "Allahım bu nasıl olur? Çocuklarım, umutları bir kuş kanadında uçan çocuklarım ne olacak, onlara kim bakacak. Önce yetim sonra da ben gibi öksüz mü kalacaklar? Benim kaderimi onlar da mı yaşayacak? Hem sana karşı olan görevlerimi, eksiklerimi tam olarak yerine getirememişken... Yarabbi henüz hazır değilim. Huzuruna çıkmaya hazır değilim. En hayırlısını sen bilirsin. Hikmetinden sual olunmaz. Ama ben ne yapacağım. Bana yol göster Allahım!" Bu düşünceler beynini kemiriyordu. Sahildeki banka oturdu. Denizi, martıları, gemileri, simit satanları, dünyayı ilk kez görüyormuş gibi seyre daldı. Sevgi Hanım'ın gönül kuşu dünya kelamını unutmuş, sadece Rabbi ile konuşuyordu. İmtihanına boyun eğecek, elbette isyan etmeyecekti. Ama çocukları kime emanet edeceğinden, geç farkına vardığı sorumluluklarının altında ezilmekten de korkmuyor değildi. Rabbinin karşısına bu yükü nasıl çıkardı? Suskun ve yorgun bir halde içine akıttı gözyaşlarını. Oturduğu bank dile gelseydi o da Sevgi Hanım'la hemhal olur, o da için için ağlardı. Sevgi Hanım en çok da utancından ağlıyordu, yıllarını beyhude bir hayata harcamanın utancına.

Sevgi Hanım saatine baktığında çocuklarının çoktan okuldan çıktıklarını fark etti. Nasıl da dalmıştı. Daha şimdiden sorumluluğunu unutupmuştu. Hemen toparlandı ve yola koyuldu. Vardığında çocuklar okul kapısının önünde kaygıyla bekliyorlardı. Arabaya bindiklerinde

“Anneciğim neden geç kaldın?” diye sordular. Sevgi Hanım özür diledi ve bir daha olmayacağına söz verdi. Ama içi sızladı. “Bir daha” sözcüğünün aslında ne güzel bir anlamı olduğunu fark ettiğinde artık çok geç olduğunu da anladı. Akşam çocukları yatırdıktan sonra kılabilirdi kadar kaza namazı kılacaktı, telafi edemediğini de Allah’tan af dileyecekti. Ne de olsa Rabbinin merhameti sonsuzdu. Duasını ettikten sonra uzun uzun geçmişin muhasebesini yaptı Sevgi Hanım. Artık babasına gitmeliydi, geç de olsa. Ne olursa olsun sonuçta onun kızıydı. Bu durumda da kovacak hali yoktu ya.

Ertesi gün iş yerinden izin aldı. Arabasına bindi ve babasının evine gitti. Yol boyunca sürekli içini bir şeyler kemirdi, kaygıyla kalbi sıkışıp durdu. “Ya ters tepki verirse, ya çocuklarımı kabul etmezse. O zaman ne yaparım? Ondan başka gözümün nuru evlatlarımı emanet edecek kimsem yok ki benim!” her şeyi göze alıp bunu çocukları için yapmak zorundaydı. Şimdiye kadar evlat olarak sorumluluğu ertelemişti ama kaybedecek vakti kalmamıştı. Kapının önüne geldiğinde kalbi yerinden çıkacaktı. Korkuyordu, akli karmakarışık, tedirgindi. Aceleyle merdivenleri çıktı. Müstakil bir evde oturuyordu babası. Zili çaldı, saniyeler yıl olmuştu resmen. Babası karşısında kızını görünce afalladı ama yüzünde ne hissettiğine dair hiçbir belirti yoktu. Sevgi Hanım ise sadece sustu. Hasan Bey yılların kamçıladığı özlemlerle kızına baktı, sanki yıllar onu güzelleştirmiş ancak bir o kadar da yıpratmış, yaşlandırmıştı. Sadece “Kızım!” diyerek sarılabildi. İkisi de ağlıyordu. Yıllar acımasızdı, telafisi de yoktu. İkisi de boşa geçip giden yılların pişmanlığıyla sadece ağlıyorlardı. Hasan Bey aslında kızını çoktan affetmişti, yıllarca kızının ve torunlarının hasretiyle yanıp kavrulmuştu. Ama babalık gururunu ezip, gönlüne söz geçirip de “Gel.” diyememişti. Her ne kadar Sevgi Hanım evlatlık vazifesini yapacak fırsatları kaybettiye de Hasan Bey de babalık vazifesini tam anlamıyla yapamamıştı. Yalancı bir gururun peşine takılıp gitmişler, birbirlerine karşı sorumluluklarının üzerine örtmüşlerdi. Kızına karşı çok mahcuptu. İkisi yan yana, bahçede, çiçek açan badem ağacının altında oturmuşlardı. Sevgi Hanım çocukluğundan beri baharı çok severdi. Çiçeklerin o el değmemiş, yüreğini açmamış tomurcuk halini severdi. Küçükken de babasıyla bu sedirde otururlardı. Her şeyin daha masum olduğu günlerde... “Ne acı!” diye düşündü. Bir daha bu güzelliğe şahit olamayacaktı. Hem de babasıyla. Hatıraları zihninden silerek konuya girdi. İçinde bulunduğu durumu anlatmaya başladı. Anlattıkça hüzünleniyor, içinde bulunduğu durumu daha iyi anlıyordu. “Baba, biliyorsun Sinan öldükten sonra evlatlarıma hem anne hem baba olmaya çalıştım. Hem kendim hem çocuklarım için gece gündüz çalıştım. Üzerimdeki yük çok ağırdı, sorumluluklarım vardı ve çoktu. Yıllar sonra gaflet uykusundan uyandım, Rabbimi buldum. Sonra... doktora gittim. Ve... kansere yakalanmışım.” Hasan Bey beyninden vurulmuşa dönmüştü, gözlerindeki yaşlar artık ona itaat etmeden akıp gidiyordu.

Sevgi Hanım, akşamüstü çocukları okuldan almak için babasından ayrıldı. “Sevgi, çok şükür ki çok geç kalmadan hakikatin farkına varabilmişsin. Rabbim senden aldığı ömrü çocuklarına versin inşallah. Çocukların önce Allah’a, sonra bana emanettir.”

Hafta sonu Sevgi Hanım, çocuklarını da alarak babasını ziyarete gitti. Çocuklar hayatlarında ilk defa gördükleri dedelerine yabancılik çekmedi, kısa sürede kaynaştılar. Nihayetinde onlar et-kemik gibiydi. O günde sonra da ayrıldılar. Her okul çıkışında dedelerine gittiler; bahçede top oynadılar, balık tutmaya gittiler, bazı akşamlar dedelerinde kaldılar. Sevgi Hanım ise onları gördükçe hem geçen yıllara hayıflanıyor hem de onları böyle görmekten büyük bir huzur duyuyordu. Sevgi Hanım, bu günlerini boş geçirmede; kaza namazları kıldı, Kur’an okudu, geçmişle yüzleşip Yaradan’dan af diledi. Gün geçtikçe hafiflediğini hissediyor, huzur doluyor ve kendini büyük “vuslata” hazır hissediyordu. Ayrıca bu günlerde çocuklarına ölümü anlatmaya başlamıştı. Ölümün hak olduğunu, bunun bir nimet olduğunu, bunun için isyan etmek değil tevekkülle karşılamak gerektiğinden bahsediyordu.

Aradan bir aya yakın zaman geçti. Cumartesi günü hep birlikte pikniğe gittiler. Sevgi Hanım yemeği hazırlarken, çocuklar dedeleri ile maç yapıyordu. Sevgi Hanım bir ara ortadan kayboldu. Hasan Bey bunu fark ettiğinde önce lavaboya gitmiştir nasılsa gelir diye bekledi anca aradan

bir hayli vakit geçince telaşlanmaya başladılar. Her yerde Sevgi Hanım'ı aramaya başladılar. Bir çalılığın dibinde birinin yattığını görünce hemen koşup baktılar ki bu Sevgi Hanım'dı. Ağzından kan gelmişti ve baygın şekilde yatıyordu. Çocuklar şok olmuştu çünkü annelerini hiç böyle görmemişlerdi. O anda semalarda tek ses duyuldu: "Sevgi, kızım! Aç gözünü n'olur!"

Sevgi Hanım şimdi yoğun bakımdaydı ve saatlerini sayıyordu. Son anlarında Allah O'na bir güzellik ihsan etmiş; Sevgi Hanım'ın içine tarifsiz bir huzur dolmuş, tüm acıları bir anda dinmişti. Rabbi, O'nu yalnız bırakmamıştı. Böylesine huzurlu bir ölüm belki de Rabbi'nin onu affettiğine işaretti. Gözlerini tavana dikmiş yüzünde hafif bir tebessümle Kelime-i Şahadet getiriyordu, O söyledikçe sanki gökten sadece Sevgi Hanım'ın görebileceği bir nur iniyordu. İşte dünyalık son nefesini de huşu içinde verebilmiş, son nefeste imanını şeytana kaptırmamış, sorumluluklarının son anda da olsa bilincine vararak âlemlerin Rabbi'ne kavuşmuştu sonunda. Büyük vuslata ermişti. Bugün O'nun için Mevlana'nın "şeb-i arus"u gibiydi tıpkı. Ona bakanlar şaşkınlık içinde nurlu bir yüz ve ince bir tebessüm görebiliyordu sadece.

Mezarlıkta derin bir sessizlik, bir o kadar da teslimiyet vardı. Sevgi Hanım tam da bahar ayında, sevdiği badem ağaçlarının altına defnedildi. Eşinin yanına... Hafiften bir rüzgâr eserken badem ağaçlarının bembeyaz çiçekleri mezarını kaplamıştı. Tıpkı bir gelinlik gibi...

DENEMELER

DOSTLUK

Zeynep AYTEN

Dostluk nedir? Düştüğünde seni kaldıran el mi yoksa sakar olduğunu söyleyen dil mi? Sahi nedir dostluk? Bence dostluk, düştüğünde seni kaldıran bir el, canının yanıp yanmadığını soran bir dil ve hep yanında olduğunu hissedebildiğin sıcacık yürektir. Karşılıksız sevgidir dostluk. Seni en iyi anlayan, kötü zamanlarında yanında olan, seni en çok düşünen, değer veren, sırlarını paylaştığın kişidir dost. Üzgün olduğunu gördüğü ilk an kestiren bakıştır dostluk. Moralin bozuk olduğunda sebebini değil de nerede olduğunu sorandır gerçek dostun. Zevklerinin ve düşüncelerinin uyuştğu, kahkahalarla güldüğün gözyaşlarıyla dertleştğin kişiye denir dost. Sol tarafını ısıtan samimiyete sahiptir her zaman. Bedeninin bir parçası gibi vazgeçilmezindir, olmazsa olmazındır. Arkadaşlıkla karıştırılmayacak kadar fedakârlık ve zaman gerektirir dostluk, çok nadir bulunan bir çiçek gibidir. Yapraklarında içtenlik ve huzur, köklerinde ise uzun süre öncesine dayanan arkadaşlık ve anlayış barındırır...

Dostun var mı diye bir düşün. Gerçekten düşündüğünde elinden tutacak bir dostun var mı? Dost nedir peki? İşte şu üç kelime dostluğu anlatır: Paylaşmak, fedakârlık ve güven. Sessizliğe boğulduğunda, yalnız hissettiğinde bir el uzanır omzuna. O yalnızlıktan, sessizlikten kendi yalnızlığına çeker seni. Yeşilliklerin gülmesi için ağlayan bulutlar gibidir dostlar. Dostluk beraber ağlamak, beraber gülmek, beraber koşmaktır.

Dost bulutlu bir günde güneşin parlak ışıklarını göstermesi gibi en sıkıntılı zamanlarınıza düşen bir güneş ışığıdır. Seni yalnız bırakmaz. Gerçek dost sen ateşin üstüneyken sana el uzatır.

Herkes dost olur mu? Dostun sandığın insanların yanında olmadığı zamanlarda olur. Sana ihanet eden seni sırtından vuran dost diyebildiklerin bir de her anında yanında olan, her zaman güvendiğin güvenini sarsmayan dost diyebildiklerin... Yarınlar ne getirir asla bilinmez, yeri gelir sadece iki ay tanıdığınız birine herkesten çok güvenirsiniz.

Dostluk için önemli olan yıllar değil o yıllar, o vakit içerisinde sana ne kazandırdığı senin için neler yaptığıdır.

Zamanında mutluluğu için çabaladığın, her zaman yanında olduğun üzüldüğünde, çağırdığında koşşa koşşa gittiğin insanların sizi yüz üstü bırakması ağır bir durum.

DOSTLUK NEDİR?

Melike GÖKPINAR

Dost! Dost deyince herkesin aklına birkaç isim, birkaç müzik veya birkaç film gelir. Çünkü dostluk acı tatlı her şeyi paylaşabilmektir. Dostluk beraber gülmek, beraber ağlamaktır. Mesela sen eğer bir dostu sahipsensin asla yalnız olmazsın. Çünkü araya ne mesafeler ne de zaman girebilir. Dost ona en çok ihtiyacın olduğunu hissettiğinde yanımızda olabilir. Onu dost yapan şey ise ona ihtiyacın olduğunu söylemeden yanında olması gerektiğini bilmesidir. Arkadaşlık ise dosttan farklıdır, onları biz seçmeyiz onlar için savaşmayız, onlar için ağlamayız. O bulunduğumuz ortamdaki herkestdir ama dost kolay kolay bulunmaz, ona sahip olmak için çok şey yaşanmış olması lazım. Hani derler ya "Dost kara günde belli olur." Bu öylesine söylenmiş bir söz değildir. Çünkü dost senin kara gününü bilendir. Sen belki en sevdiğin eşyani kaybetmişsindir. Bunun değerini en iyi şekilde o bilecektir. Belki sen hayatta en sevdiğin kişiyi kaybetmişsindir. O yine oradadır, bir şey söylemesine gerek yoktur senin sadece onun yanında olduğunu bilmen yetecektir. Belki hiçbir şey söylemeyecektir, bir bakışı onun sana tek bir sarılışı sana bütün o kırgınlıkların, üzüntülerin, mutsuzlukların getirdiği acıları hafifletir. Herkesin dostu ihtiyacı vardır. Bunu bir dostu sahip olmadan kimse anlayamaz. Dostun ne olduğunu bir dostu sahip olmadan bilemezsiniz. Hayat kısa, üzüntülerinizi hafifletmek ve yalnız kalmamak için eğer bir dostunuz yoksa kendiniz birilerine dost olmayı deneyebilirsiniz. Ama eğer bir dostunuz varsa sakın onu kaybedecek bir şey yapmayın çünkü dost zor bulunur. Hatta dost günümüzde bir elmas parçasına benzer, bulmak çok zor satın almaksa imkansız. Çünkü dost senin hissettiklerinin vücut bulmuş halidir. Onunla farklı iklimlerde ta ezelden tanışmışsınızdır. Bu tanışıklıkla birbirinize sahip çıkmışsınızdır. Dostu olana dert neylesin, dostu bulamayana huzur, mutluluk ne getirsin.

Sobanın üstünde çıtırdayan kestaneler, etrafa yaydıkları o mis gibi kokuyla dolmuş bir oda... Sobanın etrafında kestanelere bakarken gözleri donuklaşan çocukların geldiği bir yerdir burası: Hayal dünyası... Hepsi için farklı, hepsi için ayrı güzel. Kimi yemyeşil bahçelerde kuşlarla şarkı söyler, ağaçlarla dost olur. Kimi bir uçurtmayla bulutları üstünde yolculuğa çıkar. Kimi kağıttan bir gemiyle diyar diyar gezer. Kimi de uzayda yıldızlarla el ele oyunlar oynar, kuyruklu yıldızlarla dolaşır...

Peki ya siz hiç o dünyalara gittiniz mi? Elinizde olduğunu düşündüğünüz ancak onların esiri olduğunuz o küçük kutular (telefonlar, bilgisayarlar) bütün bunlara engel oluyor. Sizi özgürlüğe çağırıyorum mutlulukta, huzurda, heyecanda buluşmayı diliyorum tüm samimiyetimle. Siz de o küçük kutulardan kurtularak buradaki dünyaları keşfedin veya yeni dünyalar da siz kurun. Kendinizi rüzgarın fısıltısına verin, kuşların bestelediği ağaçların şarkılarını dinleyin. Gelin bulutlarda zıplayalım, leyleklere el sallayalım. Mutluluğun ışıklarıyla aydınlatalım dünyayı. Huzurun nefesiyle can bulsun kainat. Hayal dünyasını teknoloji ile değiştirmeyelim. Eskiden olduğu gibi çocuklar hayalleri ile büyüsün, yarınların zorluklarını görünce sığınacak limanları olsun hayal dünyaları.

DÜŞE ÇAĞRI

Beyza KONUK

Hayallerimiz bizim kim olduğumuzun aynasıdır. Hayal bir anne, hayal bir baba... Dünya siyah beyazdır aslında. Hayalinle renklendirirsin orayı, düşleyerek. Hayal gücü, bilgiden daha önemlidir. Çünkü hayallerle yaşarız. Hayatın başlangıcıdır düş. İstediginizi düşler, düşlediğinizi yapmak istersiniz, yapmak istediğinizi gerçekleştirirsiniz sonunda. Elimizdeki en büyük silahtır düş. Düş kalkan ilersiniz bu hayatta. Ama yalnız değildir. Hayallerin vardır yanında. Çünkü hayat insanın düşüne göre durur ve ilerler. Hayal edin ve keşfedin diye. Ya düşlerinin peşine düşmeye düşmeyi seçersiniz ya da olanları kabul etmeyi. İşte bu yüzden sahip olduklarımızı görmek için gözlerimizi değil hayal gücümüzü kullanmalıyız.

Dünyanın bütün büyük başarıları düşlerde saklıdır. Çok çaresiz bir kişinin en çok ihtiyacı olan şey bile düştür. Düşüyle ısıtır içini, öyle mutlu olur. Orada her şey yolundadır çünkü. Düşlerle başlar hayat. Öğrendiklerimiz bile düşlerden ibarettir. Saniyeler sona neler olacağını bilmeden yıllar sonrasını düşleyebiliyoruz. Ama zaten istediğimiz yere de büyük düşler kurarak gelmiyor muyuz? Düşlersek istediğimiz şeye sahip olabiliriz. Düşleriniz bittiği an, yaşamınız sona gelmiş demektir. Önce düşler ölür, sonra insanlar...

“Herkes gibi olmak, olmayacak şey
Herkes gibi olmak, olmamak gibi bir şey.”*

Sezai Karakoç aslında “Halk içinde Hak ile olmak” hakikatini zamanın vefasız ve acımasız kalplerinde bu veciz sözleriyle canlandırmak istiyor. Tıpkı “Bir kalbiniz vardır; onu tanıyınız.”* diyen “Zarif Adam” gibi.

Batının ve İslam düşmanlarının yalanlar üzerine inşa ettiği hayatın temelini kazıyorsa “ Halk içinde hak ile olmak” ve ruhu bütün madde kaygılarından arındırıp manayı en samimi düşünce ve duygular içinde besleyip kucaklamakla mümkün.

“Halk aşksızsa sokaklar banka dükkanlarıyla doludur.”* Zarifoğlu, para sevgisinin insanları nasıl aşktan mahrum ettiğine kalemını “herkesten” sıyırıp kocaman hislerini avuçlarında ateşleyerek değiniyor.

Demek ki “her aptal oluş” Allah’tan ve ölümden ne zaman gafil kalırsak o zaman bizi gizlice, sinsice ve yavaş yavaş içine alıyor.

İşte düşüncenin aslı burada başlar ve hakikî düşünce burada şahlanır. Yani kapı ve anahtar mevcuttur. Beklemede,

“Aç kapıyı haber var / Ötenin ötesinden / Dudaklarda şarkılar / kurtuluş bestesinden...”

Bu şarkılarla şekillenenler şahlanırlar ve iz bırakırlar. Sonra kanatlanırlar. “Sonsuzun habercisi” artık ya “kundakta” yahut “kaldırımlarda” çağlayan

-çağlamak isteyen- yalnız bir ırmak ve çileli bir yüz. Zira,“... Kargalar sürü ile kartallar yalnız uçar.”*

*Sezai Karakoç

*A. Cahit Zarifoğlu

*N. Fazıl Kısakürek

*Ömer Hayyam

SONBAHAR

Damla ZEREN

Sonbahar çeker hüzün rengiyle beni içine. Renk renk çiçeklerin solduğu, ağaçların kızılımsı kahveye, sarıya büründüğü bir ruh hali sarar ruhumu. O hüznü içimde yaşarım. Yapraklar dans eder sokaklarda, telaşlı adımlar koşuşturur kaldırımlarda. Hayatın bir mevsim daha ilerlediğini anlatır yapraklar. Bir hüzün mevsimidir sonbahar. Hayatımızın geçen her bir günü düşen bir sarı yaprak misalidir. Sonbahar dedikleri nedir ki? Sadece bir mevsim mi? Elbette hayır! Aslında sonbahar hüzün, sevgi, ayrılık ve daha birçok duygunun birbirine karıştığı biraz ağlamaklı tatlar bırakır insanın yüreğinde.

Hüzünlü gecelerin korkunç öyküsünü anlatmıştır pek çok şarkı , hüzün ve ümit yağan sonbahar yapraklarının altında. İssiz bir sonbahar günü sokaklarda yalnızlık. Gerçekten hüzün dolu mudur sonbahar? Hayır! Bütün bir senenin bizde bıraktıklarını üzerimden atıp yepyeni ışıltılı bir geleceğe hazırlanmaktadır bekli de... Ben bu yüzde severim sonbaharı yeni yeni baharlara hazırlanmak için. Ağırıklarından kurtulup yeni hayaller kurmak, yarınlara taptaze uzanmak için.

Ve en sevdiğim mevsime geldik. Yapraklar sararacak, incecik insanın yüreğine dokunan yağmurlar yağacak. Sonbahar hüzündür, hüzün ise insanı insan yapan duygu demektir.

MASAL

Yasemin AŞKIN

Masallar “bir varmış, bir yokmuş”la başlar. Masal deriz, gerçek değil sadece hayal... Halbuki masal ürünü hayaller; gerçeğin, imtihanlarla dolu bu hayatın ta kendisi. Bir varsın bir yok, bugün varsın, yarın yok. Hepimiz birer masalız şu dünyada: “Bir varmış”la başlayan, “bir yokmuş”la biten. O zaman insan neden hırslarının, öfkesinin, sevincinin, gözyaşlarının, nefsinin, heveslerinin peşinden ayrılmıyor? Bir gün hepimiz göçtüğümüzde hangi öfkenin, hangi küslüğün, hangi özrün anlamı kalacak ki? Hiçbirinin. İnsanoğlu “Artık yürümek yetmez koşmalıyız!” ile geçen günlerin hengâmesinden sıyrılıp durup düşünmeli, hissetmeli, nefsiyle muhasebe edip bugünün, yanındakilerin, sıcacık sarılmaların kıymetini bilmeli. İletişim(!) çağında komşularımızı tanımıyorken, pahalı saatler takıp sevdiklerimize vakit ayıramıyorken, refah seviyesini yükseltip iç huzura erişemiyorken, diploma üstüne diploma alıp irfan ve sağduyu sahibi olmayan nesiller yetiştiriyorken... Elimizde ne var ne yok? Yoktan var eden, var ettiğini gama ram etmeyen, Allah var. Gam yok!

NİSAN VE YAĞMUR

Birgöl ARIKAN

Rabbimin ne güzel nimetidir ki o yağmur. Her damlası huzur verir insana. Yere düşüp birde toprakla buluşunca yaydığı o muhteşem koku insana huzur verir. Rabbim verdiği her şeye çok şükür... Yağmur ki bize verilen en güzel nimetlerden biridir. Hiç pencereden yağmurun yağışını izlediniz mi? Ne güzel düşüyor değil mi toprağa? Naif toprağı incitmeden... Birbirlerini ne güzel tamamlıyorlar yağmur ve toprak. Onları izlerken dalıp gidersin hayallerine, umutların gelir aklına. Bir şimşekle irkilirsin, yüreğine korku dolar. Kendine gelirsin yağmurun sayesinde gittiğin o dünyalardan, geri dönersin. En güzel zamanlar ince ince yağın yağmurun altında yağmura aldırmaksızın dostlarla yürüdüğünüz anlardır.

Yağmurlar bize nisanı hatırlatır. Bereket ve güzelliğin ayı " nisan"ı. Siz tanır mısınız suyu zemzem olan nisan yağmurlarını, İlkbaharda düştüğü kuru ve sert toprakları bir anne gibi şefkatli kılan nisan yağmurlarını? Toprağa düşünce baharı getiren, denize düşünce inciler oluşturan, gül fidanına düşünce goncalar açtıran, şifa niyetine nisan taşlarında toplanan bereketin sembolü olan bu yağmur. Nisan yağmurlarının altında duralım, biz de ondan nasibimizi alalım. Ruhumuza dokununcaya kadar ıslanalım o huzur veren yağmurda. Huzuru hissedelim yüreğimizde. İçimizdeki iyilikleri bahar dalı gibi yeşertsin, beynimizin çorak kıvrımlarına bereket getirsin yağmurlar, dünyadaki kötülöklere inciler dökelim gözlerimizden. Yeryüzünden kötülöklere ve savaşları silsin, tertemiz etsin nisan yağmurları. İhtiyar dünyamıza ve acılar içinde kıvranan insanlığın yüreğine artık bahar gelsin.

Bir dava adamı... Hepimizin üstüne titrediğimiz büyük davayı kendi davası bilmiş bir kahraman... Vatan ve iman meselesi uğruna canını hatta cananını seve seve verebilecek derecede gözü pek bir dava adamı. Hani, kıymetli sözlerin bulunduğu gözyaşlarıyla yazılmış ve gözyaşlarıyla okumaya değer, yıldız kokan şiirin şairi Mehmet Akif... Mehmet Akif, büyük bir vatan aşığıydı. Büyük vatana büyük bir aşık gerekir. İman doluydu göğsü çünkü onun. Aşkınin kaynağıysa imanıydı.

Bastığı yerleri toprak diyerek geçemezdi Akif. Kutlu Nebinin müjdesine layık olmuş Fatih'in sevdasını bağrında taşıdığından mübarekti bu topraklar ve nurla yoğrulmuştu. Şanlı şehitlerimizin mukaddes kanları, gül kokan kanları ile bu topraklar bize vatan olmuştu... İslam burada, hep burada kemale ermişti.

Henüz o doğduğunda yarından, yarınlardan; kader ve kaderden bihaber bakıyordu evlerinin iman kokan duvarlarına. Geleceğin ve geleceğinin getireceği hüznlerden habersizdi daha. Büyüdü ilim öğrenmeye koyuldu. İlmin baş düğümünü çözdü "kendini bildi önce". Adım adım yürüyordu. Biraz biraz hazırды hayata. Ve gecikmedi hayatın ilk darbesi: Babasını kaybetti. Savaşın ortasında komutansız kalmaktı babasız kalmak. Ne üzücü hemen ardından bir darbe daha indi hayattan Akif'in yüreğine; evleri yandı.

Ne olursa olsun. Okumalıydı o, her şeye rağmen okumalıydı. Çünkü "oku" ilk emirdi Kuran'da. Okudu hatta sabra bile meydan okudu. Hayal ettiklerini yapabilmeliydi. Sırların sırrına ermeli, zorbalara zorunu ezip geçmeliydi. İlerde Akif büyük davanın başrolünde oynayacaktı. Şiire de oldukça ilgi duyan Akif "edip" olma yolundaydı ve ediplerin edepli olması gerektiğine inanırdı. Şiirleri iç dünyasının yansımasıydı adeta. Ahlak, din ve toplumun dertleri şiirin temel konusuydu.

İslam'ı gerçek İslam'ı gönüllere nakşetmek gerekiyordu. Hele ki o zamanda. Çünkü artık eski insanlar, eski yollar, eski kalpler yoktu. Eski yağmurlar yağmıyordu geceye. Ne kervan kalmıştı ne de at hepsi gitmiş, hepsi gitmişti. İyi insanlar, iyi atlara binip gitmişti. Evet, askeri açıdan büyük bir zafer kazanmıştık. Ama çok şeyi yitirmiştik bununsa farkında bile değildik. Akif bu durumdan hiç memnun değildi. Yeni ve yabancı, saçma sapan reçeteler tutuşturulmuştu Türk milletinin hasta eline. Hasta halini daha da ağırlaştıran, onları karanlığa sürükleyen reçeteler.

Savaşın önce kendini Arabistan çöllerine vuran Akif, yalnızca Türk'ün değil bütün İslam âleminin vahimlerle dolu vahim bir felakete sürüklendiğini fark etti. Harp biter bitmez uzaklardaki din kardeşlerine de nasihat etmek doğru yolu görmelerini ve doğru yöne dönmelerini sağlamak gayesiyle gitmeyi onlara hizmet etmeyi çok istedi. Harp bitti bitmesine ama Akif'in şahsi sorunları buna, bu fikrin gerçekleşmesine izin vermedi.

Davaya devam... Durmak olmazdı. Zaman yamandı... Haller kötü, haller perişan, zaman ahir zaman. Akreple yelkovan kendi saatine düşman vefa yok. Akif'e "toprak post, Allah dost görünüyordu" sadece. Gerisi yalan...

Doğru... Başımıza ne geldiyse Hak'tandı. Fakat geliş sebebi Hak'tan ayrılmaktandı. Olan olmuştu artık. Akif usanmadan bıkmadan davasının arkasında durmalıydı. Hakk'ı yere göğe haykırmalıydı öyle de yaptı. Vazgeçmeden çabaladı hep.

İslam'ın sinesinde vatan cüda olmuştu. Akif, şiir adlı sarsıntılı yolda tek başınaydı. Ortada çetin bir kavga... İslamiyet'e küfürler... Sağa tükürmeler... Sağa tekmeler... Sağa itmeler... Bu edepten yoksun, "şair demeye bin şahit gerek" denebilecek, toplumun ruhunu alt üst etmeye ve utanma hissini yok edip utanmaktan utanç duyan, duyarsız, kuralsız bir nesil yetişmesi uğraşında olanların karşısında dillere destan kocaman bir cesaret sergileyen yürek: Akif "Zulmü alkışlayamayacağını zalimi asla sevemeyeceğini" dile getiren Akif biliyordu ki "Allah'ın en sevdiği emek zalime doğruyu söyleyebilmektir."

Hayâsızlığa aşk, arsızlığa cesaret diyenlerin hayâsız ve arsız fikirleri üzerine aslanlar gibi

korkmadan yürüyordu Akif. Neden ürksündü ki? Ürkmüyor, kaçmıyor, susmuyordu. Susulacak yerde konuşmak; konuşulacak yerde susmak korkaklıktı asıl, bunu biliyordu. Hem nasılsa batıl eninde sonunda yok olmaya mahkûmdu.

Müslüman Akif, cesur şair, imanına ve vatanına dair her şeye katlanan insan, yavaş yavaş kendimi öz yurdunda garip öz vatanında paryaymış gibi hissetmeye başlamıştı. Haklıydı. Zulme yıldırım olup çarpmış, daima İslamiyet'in öncülüğünü yapmış, mazlumun başını okşamış, hoşgörü ve edep timsali İslam divanesi Akif olmuştu.

Gökte yıldırım varken ağaca sığınan üç beş serseriye göz yuman, bize bizim olmayan değerleri sunduklarında "Bir kere bile çiğnemedi düşünmeden yutan evlat! İşte bu aklın sırrın ermediği akılları baştan alan bir berbat!"

Ne de olsa Akif de bir insandı. Onun da sabrı bir yere kadardı. Bu hazin manzarayı gördükçe hüznü daha da artıyordu. Giden dönmemişti hala geriye. Elden kayıp düşmekteydi iffet, kaybolmaktaydı ar. Katran dökülmüştü gecelere, olmuyordu sabah...

Düşündü, düşündü. Ve Mısır'a gitmeye karar verdi. "Teselliden nasibim yok, hazan ağlar baharımda/ Bugün hanümansız bir serseriyim öz diyarımda" diyen Akif bu yabancılığa daha çok tahammül edemezdi. Ve gitti...

Mısır'a gitmesinin tek sebebi bu değildi. Alçak gönüllü Akif, alçak olmaya gönüllü değildi. Ne kişiliğinden ne de fikirlerinden vazgeçip küçülmek istemiyordu. Vazgeçmediği takdirde de işsiz, aşsız ve çaresiz kalacağından emindi. Bu yüzden gitmeyi kalmaya tercih etti. Mısır'da biraz kaldı. Ama yaşı ilerledikçe memleketine dönüp, sessiz ve sakin bir yere çekilip, kendini yazmayı arzuladığı eserlerine vermeyi düşünüyordu.

Fakat heyhat! Boşuna söylemişti Akif "Edvar-ı hayat perde perde, Allah bilir ne var ilerde." O vatanına döndüğünde hastaydı ve vatanına ölmek için geldiğini çok iyi biliyordu. "Doğrudan doğruya Kuran'dan alıp ilhamı/ Asrın idrakine söylemeliyiz İslam'ı." fikrinin önderliğini yapmış millî şairimiz, son günlerini Kuran'a adamak istedi ve hayata rehber, Kitab-ı Ekber olan Kuran'ı Kerim'le meşgul oldu.

İçli şair, çile kapısından erişilecek hayatı bildiğinden o hayat için yatağını yorganını satmaya razı olduğu halde ömrünün sonuna gelmişti. Ve bir Pazar akşamı asli vatanına geldiği yere döndü. "Asım Nesli'nin" vefakâr elleriyle de uğurlandı Arif.

Ölüm arifler için Akifler için, ne hoş ne ala! İşte Necip Fazıl, sanki Akif'in ölümünü anlatıyor mısralarında: "Ölüm güzel şey budur perde ardından haber/Hiç güzel olmasaydı ölür müydü peygamber?"

Evet, o ölmüştü. Ama davası ölmemişti. Bu dava ölmez, ölemez ve ölemeyecekti... Çünkü "Asım'ın nesli" var olduğca bu dava yaşayacaktı.

Onun ve onların bıraktığı emanet ak alınlarla, parlak kalplerle en gür, en içten seslerle surda mukaddes bir gedik açarak, dağları yırtıp geçit yaparak; rüzgarın esmesine aldırmadan, güneşin batmasına bakmadan madem sonu gül bahçesi; o vakit yol üzerindeki dikenlere gönül koymadan, gerekirse alevler püskürten ateşi bile öz vicdanında söndürerekten, engelleri aşarak, su gibi akaraktan; karıncalarla söyleşip devleri yıkaraktan; sonu olmayan sonsuzluğun felaketten uzak; rahat ve ferah koynuna "Asım Nesli'nin temiz ellerince, pak gönüllerince teslim edilecektir. "Hep birden bir için yanan bu kalpler/ Kıyamet de kopsa sönmeyecekler!..." Söndürülemezler...

Divan-ı Kebir'i incelerken gözüme şu dizeler ilişti:

“Yaratılmıştan geç, Yaratan'a ulaş!

Âşık isen âşıklarla otur!

Gece gündüz demeden kapılarında dur!

Bu kapıdan içeri girdiğinde ise,

Yaratılmışlardan uzaklaş, Yaratanla otur!

Ey Geleceğimi Bugünü görüyormuşçasına Aydınlatan Rehberim, Atam, Sevgili Büyüğüm
Mevlana Celaledin-i Rumi

Size olan saygım ve sevgim sonsuzdur. Yukarıda yazdığım, sizin mısralarınız karşıma çıktığından beri Size karşı mahcubiyetim kat ve kat arttı. Ne görüldüğü gibi olup, ne olduğu gibi görünebilen bizler, gerçekten yaşadığımızı zannediyoruz. Ancak çoğu zaman aslında içinde taşlaşmış bir kalp olan bedenlerimizi gezdiriyoruz. Oysaki asıl yaşayanlar sizlersiniz. Sizler hem yaşamış hem de o günlerden bizlerin yapması gerekenleri öğütlemiştiniz. Ne yazıktır ki bugünün insanı verdiğiniz öğütleri sadece duvarına yazmakla yetiniyor.

Mevlana Hazretleri, dünya bıraktığınız dünya değil. Bir tarafı zifiri karanlık, öbür tarafı ise güzelliklerle dolu, aydınlık “İnsanlık nereye gidiyor?” sorusunu sormadan yapamıyorum. Her gün yüzlerce hırsızlık, cinayet vb. olaylar yaşanıyor. Sizin çok önemseydiğiniz hoşgörü sadece laf olarak dillerde dolaşiyor. Yani hoşgörüde deniz olmayı bırakın bir su birikintisi kadar bile olamıyoruz. İnsanlar birbirlerine tahammül edemiyor. Bir oyun ve eğlenceden ibaret olan dünya bizim için dönecekken sanırım biz onun için, onun etrafında dönüyoruz.

Eğer hala yaşıyor olsaydınız, belki bir mesnevi daha yazardınız. Bizler kıskançlıktan birbirimizi yerken, kibirden başımız kaf dağına değmiş, mazlumu göremezken, camiler boşalıp, eğlence merkezleri dolup taşarken, bizim sizin öğütlerinizi hayatımıza işlemeye ihtiyacımız var.

Öğütlerinizin duvarlarda değil, kalplerimizde olmasına ihtiyacımız var. Bizlerin durumu bu kadar vahimken, sizin ve diğer ecdadın yola diktiği kandiller var şükürler olsun.

Benim gelecek hayalim, suçların azaldığı, imanı kuvvetli, ecdadın izinden gidilen bir dünya.

Bunun için gerekli olan sizin şifa dolu cümlelerinizdir. İnsanlığın ihtiyacı yaratılmıştan geçip

Yaratan'a ulaşmaktır. Umarım bir gün insanlar artık Yaratanla oturmaya başlar.

Ey ölüm gecesini “düğün gecem” diye tanımlayan atam;

İyi ki sizinle ve hayat ölçülerinizle tanışmışım. Ben hayal ettiğim gelecek için çalışmayı, sizin ve diğer ecdadımın gittiği yoldan giderek insanları da bu yola sevk etmeye çalışmayı kendime görev bilirim.

Sevgili Mevlana Hazretleri, size olan derin saygı, sevgi ve muhabbetimle satırlarımı

sonlandırıyorum. Bıraktığınız eserler ve öğütler için dünya size minnettardır. İyi ki varsınız, iyi ki bize ışık tuttunuz.

Buralarda vakit yeşermez
Tuğlalar hep kırmızıdır ayrıca
Sütunlar hep beyaz
Kuşkusuz ben
Zavallıyım
Baca rüzgârlı
Güz efkârlı
Şu ömrüme fısıldayan sehpa
Mum ateş gibi, ateş mumda gibi
Sanki eriyip gitmek umrumda gibi.
Nasılsa ölecekmişim
Ve her gün yeni bir intihara kalkışan mısralar...
Kuşlar yol ortasında
Topuklarımdan inen su
Yine de almayın içimdeki ukalâyı, üzmeyin içimdeki Yunu
Bütün gün nefret doluyum zaten
Bu gece deprem oluyor üstelik
Issız çam yangınları ve sessiz nidâ
Dumanımsı kulübeler ve karanfil kokusu
Balıkçı teknesi elveda
Uzayan kirpiklerimde nergis uykusu
Aşk, sana iğne getirdim
Balıkçılar reisi titre bana!

Dışarıda baharın geldiği belli oluyordu. Sultan Ana için bahar, pencerenin önündeki cevizin canlanmasıydı. Sultan Ana bu cevizin nasıl yetiştiğini bilirdi. Ceviz de Sultan Ana'nın hayatını. Bir ara düşündü Sultan Ana 'hüzünler olmasa insanda şu ulu ceviz gibi çıkar giderdi gökyüzüne'

Evin en çok bu kısmını severdi. Yoldaşını bulmuşçasına mutlu olurdu. Yine evin bu köşesine oturuyor, dalgın dalgın cevize bakıyordu. Torunları kaç kez bu ceviz ağacı ile dertleşirken görmüşlerdi onu. Ama yinede bu gün yüzünde acı bir tebessüm ile bu köşede oturması evdekileri telaşlandırıyordu.

Sultan Ana, hayatı hüznün olarak içinde demlendiren insanlardan biriydi. Hayat ona hep yeni hüznler getirmiş o da bunları bir nefes gibi içine çekmişti.

İçerideki kalabalık gittikçe artıyordu. Yeni gelenlere sofralar kuruluyordu diğer tarafta Kuran okunuyordu.

Sultan Ana'nın torunu "Anneanne iyi misin?" dedi. Sultan Ana'nın bu hali onu korkutmuştu. Sultan Ana derin bir uykudan uyanır gibi yavaşça döndü torununa 'iyiyim' dedi. 'Anne misafirlerle ilgilenmek ister misin' dedi kızı. Sultan Ana hayır anlamında baktı kızına.

Onun bu köşede yüzünde tebessüm ile oturmasına evdekiler alışkıtlar. Ama bugün o köşede bu kadar sessiz oturması tuhaftı.

Evde bir hüznün rüzgârı esiyordu. Yıllardır yolu gözlenen insan dönüyordu eve ama kimse mutlu değildi. Sultan Ana'nın etrafı kalabalıklaştı birden. Herkes onun için endişeliydi. Sultan Ana 'evladım misafirlerle ilgilenin ben de gelirim birazdan' diyerek etrafını dolaşanları dağıtmak istedi.

Etraf biraz tenhalaştı. Sultan Ana'nın gözünden iki damla yaş düştü. Neden geçmişe dönmek istiyordu böyle bir günde. Sanki hatırlanacak acıdan başka ne vardı. Bunca zamandır derdini hep cevize anlatmıştı. Bu kadar kalabalıkta cevizin yere yakın dallarının altına oturup dertleşemezdi, en iyisi bu köşede oturmaktı. İçinden derin bir of çekti. Babası, kardeşi Bayram doğduğunda dikmişti bu cevizi. Arkasından Kurtuluş savaşına gitmiş ve dönmemişti. Anasına iki çocukla bu cevizi bırakmıştı. Bu ceviz evin üçüncü çocuğuydu sanki. Acılar, mutluluklar hep onunla paylaşılmıştı. 'Şimdi herkes ve bütün yaşananlar yalan oldu' diye mırıldandı Sultan Ana.

Annesi, kardeşi ile yokluk içinde yaşanan hayat güzeldi. Çocukluğuna dönüverdi birden, anlam veremedi kendine.

Geçip giden yıllar hüznün bırakmıştı geride. Koca bir çınar gibi yükseldi bu elemelerin üzerinde Sultan Ana. Bugün geçip gidenleri anma sırasıydı.

Anası ve kardeşi Bayram yorulmuşlardı bu hayattan, Sultan'ın yaşadıklarına dayamayıp vakitsiz gitmişlerdi. Geride evli Sultan'ı, zalim Ali Efe'nin kaçırdığı ve köyün sonundaki değirmene kapattığı kalmıştı.

Ali Efe bu dünyaya gelmiş birçok zalim insan gibi hep kendini düşündü, hep kendi için yaşadı. Sultan güzel kadındı. Pek çok güzel gibi talihsizdi. Bu değirmeni çalıştırdı. Değirmende öğütülen sanki bu zalim insanın hayatına getirdiği zorluklardı. Değirmen taşları sadece acıları ezip geçmedi onun gençliğini, güzelliğini de ezdi. Sultan'ın Ali Efe'den dört çocuğu oldu. Bu çocuklar babası gibi olmamalıydı. Kimseye muhtaç olmadan büyümeliydiler. Sultan arkasından konuşulanlara kızmadı. Herkese adil davrandı kocasının zalimliğinin tersine. Ali Efe hayatını dağlarda içki sofralarında ve insanların canını yakmakla geçirdi. Ömür bir gün bitiyor. Ali Efe bu dünyandan gitti ama Sultan Ana'ya miras olarak acı bıraktı. Bir de kötü bir ün.

Sultan Ana için çocukları vardı. Onları güzel günlere ulaştırmalıydı ve onların iyi insanlar olduğunu görmeliydi.

Geçen gün ömürdendir. Günler geçiyor diye üzülmedi Sultan Ana. Sadece kocasından kalan zalimliğe üzüldü. Hayatlarına kara bir gölge gibi sindi. Bütün köy onlardan uzak durdu. Sadece değirmendeki alışverişleri vardı onlar için. Başka bir değirmen olsa oraya da gelmeyeceklerdi mutlaka. Yine bütün köy biliyordu ki Sultan Ana çok iyi bir insandı. Bilmek kâr etmiyordu.

Sultan Ana çocuklarını büyüttü. Evlendirdi onları bir bir. Güzel bir hayat kurlmalarını diledi hep. Kimi onu bu değirmende bıraktı gitti. Geride bir şeyleri kalmamışçasına bir hayat kurdular. Sultan Ana yine de mutluydu. Çünkü onlara aile kurun demişti, beni arayın sorun dememişti. Her şeye rağmen yüreğindeki hüznün hafiflediğini hissediyordu. Ortanca oğlu Kerim de bir yuva kurdu. Mutluydu belliydi. Sonra hamile eşini ve iki yaşındaki çocuğunu bırakarak Almanya'ya gitti. Geride kalanları ne aradı ne de sordu. Babasının zalimliği sinmişti yüreğine belliydi. Ama Sultan ana kabullenemedi. Oğlu yirmi yıl sonra bir akşam çıkageldi, hiçbir şey olmamışçasına.

Hayat durmamıştı akıp gitmişti. Her şey değişmişti. Kerim bunu anlamadı. Kızları evlenmiş, kendi paylarına düşeni kabul etmişlerdi. Hasret vardı çocuklarının yüreğinde bir de gözlerinde kırgınlık. Eşi zaten onu hiç görmek istemedi. Kerim yaptığı hatayı anladı mı bilinmez. Almanya'ya tekrar döndü. İşte şimdi aradan on sekiz yıl daha geçti.

Sultan Ana oğlum beni aramadı diye hiç kızmadı. Ama insan ailesine sahip çıkmalıydı. İşte bu sebepten kırıldı. Ona bunca hüznün bunca acıyla eğilmeyen Sultan Ana, geride kalanların elemiyle eğildi.

Herkes kendine bir hayat kurdu. Ama Sultan Ana'nın acısı içine vurdu. Yüreğinin içindekileri döküvermek geldi kalabalıklara. Acaba onu anlayabilirler miydi? Ceviz ağacına baktı beni bir sen anlarsın ifadesiyle. Kerim'le en son karşılaştıkları günü hatırladı. Kerim genç sayılırdı o zamanlar Sultan Ana da bu kadar ihtiyar değildi. "darılmadım oğul kendi payıma" demişti Sultan Ana. "Ama bilesin ki bu masumları yüz üstü koyup kaçtın kırgınım" demişti en son. Söz bitmişti hepsinin hayatında. Bir daha Sultan Ana'nın Kerim'den bahsettiğini duyan olmadı. Kerim de gittiği yerden dönmedi. Yaşananlar kuru bir yaprak gibi kaldı herkesin hafızasında.

Dönüş bugüneymiş. Ne demeli ki. Dönene kapım sana kapılı denemezdi. Sultan Ana'nın bütün isteği ceviz ağacının altına oturup doyasıya ağlamaktı. Onu da yapamazdı bugün.

Torununun sesiyle hatıralar denizinden ayrıldı. "Hadi anneanne dayımı getirdiler. Karşılalım onu, böyle zamanda dargınlık olmaz." dedi. Torununa baktı: "Hiç gücüm kalmadı onu karşılamaya" dedi.

Son defa ceviz ağacından yana döndü. Cevize "Bir sen anlarsın beni" diye mırıldandı. Kalkmak için davrandı. Sultan Ana herkese karşı hep adil olmaya çalışmıştı. Niçin bunu oğlundan esirgiyordu? Ayağa kalktı. Dışarı çıktı. Kapının önünde uğuldayan kalabalık birden sustu. Yol verdiler Sultan Ana'ya.

Oğlu yerine tabutu okşadı ve: "Sen bana hoş çakal demeden gittin ama ben sana hoşça kal." dedi.

GENÇ ADAM
SANCAK DERGİSİNDEN ALINACAK

genç adam

GENÇ ADAM
SANCAK DERGİSİNDEN ALINACAK

GENÇ ADAM
SANCAK DERGİSİNDEN ALINACAK

Kimi insanlar vardır varlık içinde yokluk yaşarlar, kimi insanlar da vardır yoklukta var olmaya çalışırlar. Onlardan bahsediyorum yaşlı, bakıma muhtaç, kimsesiz insanlardan. Onlara kimsesiz demek ne kadar doğru bilmem ama onlar çevresindeki kalabalıklara rağmen tek başlarına yaşamlarını sürdürmeye çalışan sevgi dolu insanlardır. Yalnızlıklarına rağmen içleri sevgi dolu ihtiyarlar... Saçları ne zamandır taranmamış başları okşanmamış yetim çocuklar, muhtaç kadınlar, hastalar... Toplumun kapısı açılmayan, yarası sarılmayan yalnızları.

“Sevgi Eli”ni dergi ekibiyle ziyaret ettiğimizde yukarıdaki düşünceler hep yüreğimizdeydi. Toplumun bu yalnızlarının elinden nasıl tutulur diye düşünüyordum. İnsanın içini kanatan yalnızlıklardı bunlar...

Ama Sevgi Eli’nde Nurten ve Keziban Ablaların ve ekiplerinin yaptıklarına şahit olunca çok mutlu olduk. Biz sıcak evlerimizde yaşayıp giderken birileri soğuk evlere sıcak çorbalar taşıyor, yaşlılara arkadaş, hastalara refakatçi oluyordu.

Nurten Hanım bizi, ikisi Kelekçi’de biri de Pınaryazı’da üç yaşlı insana götürdü. Bu insanları ziyaretimiz sırasında kimsesizliğin nasıl zor olduğunu gördük. Öğrencilerim de ben de yaşananlar karşısında çaresiz kaldık. Ancak Sevgi Eli’nin ekibi evleri temizleyip yaşlıyı yıkadılar. Biz bunlar olurken Ayşe Teyzeyle sohbet ettik. Sohbet esnasında bu insanların kimsesiz olmadıklarını anladık. Bu insanların çocukları, torunları vardı elbet ama onlar yalnızlığa terk edilmişlerdi.

Bu gezi esnasında gördük ki Sevgi Eli burada yaşanmaz dediğimiz yerlerde nefes almaya çalışıp kışın soğukta ısınmaya çalışan kimsesizlerin dostu olmuş.

Nurten Ablamız bu işi on iki yıldır gönüllü olarak içindeki sevdıyla sürdürdü. Şimdi Sevgi Eli Acıpayam Belediyesi’nin katkıları ile büyük bir aile. Yeni ve Modern yerinde ihtiyaç sahiplerine elini uzatıyor. Sevgi Eli’ne gelemeyenlere Sevgi Eli gidiyor. Temizlik, gıda, ev bakımı(boya, tamir), yaşlı ve hasta bakımı(banyo, tıraş, yataklarının değiştirilmesi) hepsi Sevgi Eli’nin elinden geçiyor.

Çalışmaları yerinde izleyip Sevgi Eli’ne hayran olamamak imkansız. Bu derneğin işleyişinden dolayı gönüllülük ve sevgi ile çalışan personeline özellikle Nurten Ablamıza ve katkılarından dolayı Acıpayam Belediyesine teşekkür ediyoruz.

İMAM HATİP SADECE BİR OKULUN ADI DEĞİLMİŞ...

Özgür ASLAN Vaiz/Acıpayam İHL 1998 mezunu

Gençliğe adım atmaya başladığım yılların mekânıydı Acıpayam İmam Hatip Lisesi ve Pansiyonu. Artık ruhum yavaşça kalıba dökülmeye başlıyordu şairin ifadesiyle. Ben bugünkü ben olma yolunda hızla ilerliyordum. Geleceğe dair vereceğim kararlar çok önemliydi ve verdiğim kararlara göre oturacaktım kitabın başına ve kulağımı dört açacaktım derslerde öğretmenlerin söylediklerine.

Bir İmam Hatipli daha yetişiyordu. Ve beraberinde Devlet Parasız Yatılı Yurdu'nda bedenini, okul binası ve tatbikat camisinde ruhunu besleyen ve olgunlaştıran yüzlerce kişi daha.

...

Kaldır artık başını gün alnın parıldasın,
Işık saçsın etrafa, tüm cihan aydınlansın
Çağımın ruhu hasta nurunla şifa bulsun,
Selam sizden yayılan güzel nidaya selam...

Mısraları bana seslenerek, büyük bir sorumluluk yüklüyordu omuzlarıma.

Bugün anlıyorum ki; İmam Hatipli olmak sadece bir okulda okuyup oradan mezun olmak asla değilmiş. İmam Hatipli olmak, Celaleddin ÖKTEN hocamızın tarifiyle, "Asrın ihtiyaçlarını müdrik, Doğu'yu ve Batı'yı bilen münevver, aydın desinler diye de dinde taviz vermeyen, tavizsiz fakat müsamahakâr bir gençlik..." idealini hedefine koymak ve sürekli koşmakmış Hak bildiğin yolda.

O yıllarda okul bahçesine diktiğimiz cılız fidanlar nasıl bugün gölgesine sığındığımız büyük ağaçlar halini aldıysa, o günkü ortaokul ve lise talebeleri de bugün alını secdede, onurlu, helali-haramı bilen birer esnaf, alın teriyle kazanan birer işçi, toplumu aydınlatan birer din görevlisi, milletimizin umudu olan gençliğimizi yetiştiren birer öğretmen ve daha niceleri olacakmış.

Hâsılı imam hatip mezunu bir genç, dar anlamda "the imam" değil sadece. Toplumun önünde bir lider, yalnız mihrapta değil bulunduğu her ortamda etrafına ışık saçan bir kandil misali gıptayla bakılan bir şahsiyet imiş.

İmam hatipli, her haliyle Allah'ın kelamı Kur'an'ı kendisine rehber edinmiş, sözüm ona bireysel özgürlük safsatasıyla ailesinden ve toplumdan koparılmış, kendi başına buyruk değil, aksine sorumluluğunu bilen, kendine güvenen, saygı ve sevgiyi baş tacı etmiş, büyüklerine ve ebeveynine "üf" bile demeyen bir şahsiyet imiş.

İmam hatipli Hz. Peygamberin izinde, şairin ifadesindeki "Müjdecim, Kurtarıcım, Efendim, Peygamberim; Sana uymayan ölçü, hayat olsa teperim!" bilinciyle hareket eden, Dar'ul Erkam'dan Medine'ye uzanan yolları bilen, İslam kültür ve medeniyetine vakıf, Çanakkale'de, Sarıkamış'ta... düşmana bu toprakları teslim etmeyen, din-i İslam'ın sancağını yere düşürmeyen ecdadının kemiklerini sızlatacak şekil, tarz ve sitilden uzak durma gayretinde giyim, ve şekil ve eşyaya sahip, gerçek dostluk ve arkadaşlığı kanka ve pampalarında kaybetmemiş bir kimlik imiş. İmam hatipli tüm insanlığa kavli-leyyin ile seslenen, güler yüzü sadaka bilmiş sadece kendine faydalı değil, Filistin'deki, Myanmar'daki, Halep'teki... Müslüman kardeşinin derdiyle dertlenen, onların sıkıntılarını sırtlanmış bir kardeş imiş.

Bir imam hatipli, bir dolmuşa bindirilmiş nereye gittiğini dahi sorgulamayan bir dindar değil, aksine dini ve fenni ilimlere ve de dünya gündemine hâkim, kendi muhakeme gücünü geliştirmiş, yön tabelası olan Kur'an, sünnet, icma ve kıyas ile yolunu bulan, kendi ideallerini yakalayan, bir fert, bir nesil, bir toplumun ta kendisi imiş.

İslamiyet “ bir araya toplanıp ibadet etmeleri için “ Müslümanları teşvik etmiştir. Camiler bunun için vardır. Peygamber efendimiz(SAV) zamanında sahabe mescitleri hiç boş bırakmazmış. Çünkü camiler Müslümanların birbirine ısınıp yek vücut olmasını sağlar.

Biz de okulumuzdan bir grup öğrenci ile bu niyetlerle Yazır’da bulunan tarihi “Hacı Ömer Ağa Camiini” ziyaret etmek için yola çıktık. Arabadan indiğimizde ezan-ı Muhammedi başladı. Kalbinde ve sesinde Allah aşkını yanıp tutuştuğu “Bilal-i Habeşi” den sonra kim bilir semayı inleyen bu kaçınıcı ezandır .Bu kaçınıcı ikindi namazıydı ve kim bilir bu Allah’ın kullarına kaçınıcı çağrısıydı.

Allah’ı andıktan ve o’na hamd ettikten sonra cemaatle ve imamla musafaha yaptık. Derken cemaat dağıldı. Artık biz bizydik tarih ve bugün, imam efendide beraberimizdeydi. Cami ahşaptandı ve varlıktan çok yokluğu anımsatan bir havası vardı. İnsana huzur veriyordu ancak “Ölümü çokça zikredin” hadisini de akılda ve kalpte tutarak. Mimarisi içtenlikle toprağa sunulmuş ve süslemeleri de halis bir niyetle yapılmıştı anlaşılın.

Biz bütün bu güzelliklere göz atarken bilgilerinizi bizimle paylaşan imam efendiye de dikkatle dinliyorduk.

Sonra avluya çıktık. Sonbahar tadında, es-selam yadında, Musalla taşı ardında, şadırvan sırtında...Sizi ihtiyar bir çınar karşılıyor, dikilmesinin üzerinden kaç yüzyıl geçtiğini ancak gövdesinin genişliğinden anlayabildiğiniz. Sarı kırmızımsı yaprakları dile gelse geçen yüzyılların hikayesini anlatıverecek... Çınarın altındaki banklardaki sonbahar yaprakları artık öğle ya da ikindilerde oturmanın pek uygun olmadığını habercisi... Geçip giden yaz günlerinde cami cemaatinin nice tatlı ve zevkli sohbetine şahittir bu çınar... Yüzyıllar geçse de değişmeyenlerden biridir bu tatlı ve serin sohbetler. Bu gelenek daha nice yüzyıllar devam edecek, bizim ihtiyar çınar bu sohbetlerin değişmeyen dostu olarak kalacak.

Herhalde dünyanın direklerinden biri de bu cami, bu camiler...

Allah'ın dileklerinden biri de kardeşliğimizi sımsıkı tutmak , böyle böyle yeşertmek ve hep bir ağızdan O'na secde etmek adına yeryüzünü mescit edinmek olsa gerek. Evet böyle geçti içimizden.

Sonra bu düşüncelerimizi ve emek ve nimet dolu bu "Allah'ın evini" daima hatırd tutabilelim diye fotoğraflar çektik. Yani "Anı ölümsüzleştirdik."

Hoşça kal imam efendi , hoşça kal Yazır! vakit geldi yol hazır, yolcu hazır...

(Bir Perşembe ikindisinde ziyaret ettik Yazır'daki Hacı Ömer Ağa cami'ini.19. yüzyıl da yapıldığı söylenen camii ahşap direklerinden anlaşıldığına göre Selçuklu dönemi eserlerinde biri sayılabilir. Tarihi konusunda pek çok rivayet olsa da caminin içindeki kalemışı süslemeler görülmeye değer.)

“Her kalp yanar illaki tutuşur bir yerinden”

Hatice Meriç Doruk ile Köz Romanı Üzerine Bir Sohbet

H. Meriç DORUK: Öncelikle herkesi sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Şube Müdürlerim, Belediye Başkanım, Siz Değerli Öğretme Arkadaşlarım ve Sevgili Öğrenciler, Eşim ve Ağabeyim, hepiniz hoş geldiniz

Burada olmak benim için inanılmaz mutluluk verici. Bir kere memleketimdeyim, memlekette olmak yani aynı havaya, aynı suya, aynı toprağa, aynı güneşe hatta aynı bulutlara âşık olmak demek. Ben bu aşkı, memleket aşkını içimde taşıyorum ve bu aşkı içinde taşıyan siz değerli misafirlerle beraber olmaktan da son derece mutluyum. Hepinize geldiğiniz için teşekkür ediyorum. Başta Zeynep öğretmen olmak üzere diğer öğretmen arkadaşlara, sevgili Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde proje misafiri olmaktan inanılmaz mutluyum. Teşekkür ederim.

Sorularınızı alabilirim.

Kendi cümlelerinizle bize kendinizi tanıtabilir misiniz?

H. Meriç DORUK: Kendi cümlelerimle kendimi anlatabilir miyim? Bunu yapmak biraz zor.

Çünkü hayatı boyunca kurmacalar kurmuş başkalarının dünyalarına girmeye alışmış bir insan olarak kendimle ilgili cümleler kurmak zor. Ama şöyle kısaca bahsedebilirim. Ben 1976 yılında Acıpayam'da doğdum. Bu toprakların insanıyım. Bu topraklarda büyüdüm, bu topraklarda geliştirdim. Yine bu toprakların misafiri olmak inanılmaz mutlu ediyor beni. Öğretmenim, kendime yazar denir mi bilmiyorum henüz; yazarım. Eğitimle ilgileniyorum. Üç çocuğum var.

Romanınızda çok çaba sarf etmişsiniz. Bu kitabı yazmadan önce okuduğunuz romanlardan beş tanesini söyleyebilir misiniz?

H. Meriç DORUK: Etkilendiğim romanları soruyorsun galiba. Kendimi bildim bileli okuyorum.

Sene 1900'lü yıllar sizin olmadığınız dönemler. Hatta küçük kızım böyle deyince, doğum tarihimin duyunca: “Kurtuluş Savaşı'nı görmüş müydün?” diyor. Bizim dönemlerimizde şöyle bir şey vardı. Hiçbirimiz çocuklar olarak “Google” arayıp da istediğimiz bilgiye ulaşmak gibi bir lüksümüz yoktu. Bizler çok güzel bir dönem geçirdik. Bizim çocukluğumuz çok güzeldi. Biz kütüphaneye gidiyorduk çocuklar. Bunun size çok yabancı olduğunu biliyorum. Özellikle Burdur'da otururken Burdur İl Kütüphanesi'ne babam bizi üye yapmıştı. Ağabeyimle ben her hafta sonu kütüphaneye giderdik. O kütüphanede kitaplar şimdiki gibi renkli basımlar, acayip kapaklarla değildi.

Kırmızı, bordo, lacivert düz, üstünde sadece yazarın ve hikâyenin veya romanın adı yazılı kitaplar olurdu. Kitap aşkı bize ilk böyle bulaştı. Ağabeyim sayesinde bulaştı. Ağabeyimle beraber her hafta sonu o kütüphaneye gider kitaplar okurduk. Bir hafta o kitapları evimizde misafir eder, sonra büyük bir mutlulukla yine kitapları değişime götürürdük. Birkaç saatlik kütüphanede misafirlikten sonra tekrar yeni kitabimizi alır evimize dönerdik. Bu en büyük mutluluktu. Tabii ki benim en çok severek okuduğum çocuklukta “Çocuk Kalbi” idi. Çok etkilenmişim herkesin olduğu gibi. Son dönem yazarları sorarsanız eğer ben tam bir “Nazan Bekiroğlu” aşığuyum. Kitaplarını su içer gibi okurum. Çok beğeniyorum. Bir de yine bu toprakların insanı “Hasan Ali Toptaş” inanılmaz sevdiğim bir romancıdır kendisi. Özellikle “Heba” romanını çok beğeniyorum. Hasan Ali Toptaş da henüz çok duyulmayan ama kendisine edebiyat dünyasında Doğu’nun Kafka’sı da deniliyor. Sonraki dönemlerde çok büyük ün sahibi olacak bir yazar olacağını düşünüyorum ki keza kendisi öyle. “Heba” hem Amerika’dan hem Avrupa’dan farklı ödüllerle ülkemize döndü. Hasan Ali Toptaş, Nazan Bekiroğlu, Sabahattin Ali hayranıyım. Herkesin söylediği kitabı söylemeyeceğim “Kürk Mantolu Madonna” değil ben daha çok “Kuyucaklı Yusuf” a hayranım. “Kuyucaklı Yusuf” çok güzel bir yolculuk, çok keyifli bir yolculuk. Sonra ben Yaşar Kemal’i çok seviyorum ve de Orhan Kemal’i bu beş yazar benim için çok önemli. Ama her zaman listemin bir numarası Nazan Bekiroğlu’dur.

Yazarlığın tanımını yapmak için anahtar kelimeler söyler misiniz?

H. Meriç DORUK: Aslında yazarlığın bir tanımı yok bana sorarsanız, ama sevgili hemşerimiz Hasan Ali Toptaş şöyle nitelendirir: “Başlarken yalnızsınız bitirirken de yalnızsınız.” Yani bir romana, öyküye başlarken yalnızsınızdır; bitirdiğinizde daha yalnız. Evet, bende aynı fikirdeyim. Yazarlığın bir yolculuk olduğunu düşünüyorum. Yalnız başlanan bir yolculuk ama Hasan Ali Bey gibi düşünmüyorum. Yolculuk bittiğinde ya da yolculuk sırasında inanılmaz kalabalık bir yolculuk. Yani başlarken yalnızsınız ama bitirdiğinizde asla yalnız değilsiniz. Hele ki kitabınız okuyucuyla buluşuyorsa, bu inanılmaz bir mutluluk. Yazarlığa yalnızlık olarak tarif edebiliriz kısaca.

Yazar olmak sıradan bir insan olmaktan farklı. Bu kadar kurmacayı bir araya getirmek insan zihninde zaman ve emek ister. Sizin “Köz” romanınız ilk olarak ne zaman kafanızda belirdi ve nereden ışık aldınız?

H. Meriç DORUK: Evet. Gerçekten hayal kurmak çok yorucu. Çocukluğumdan beri sürekli hayal kurmuş bir insan olarak bunu çok içtenlikle söylüyorum. Yani kurmaca dediğimiz şey aslında hayal kurmak demektir. İnanılmaz yorucu hayal kurmak. Bana bu soruyu her zaman soruyorlar. Ben de şöyle cevap veriyorum: “Köz’ü ben yıldızlara çıkıp oradan yazdım” diyorum. Üzerine çok emek verdim evet doğru. Ama burada itiraf etmek istiyorum Köz’ü ben yazmadım; Köz’ü sanki başka bir el yazdı. Benim sağ elimi tuttu ve inanın bu çok doğru benim dışımda başka biri yazdı. Ben yıldızlara çıkıp sadece elimi yıldızlardan izledim. O yüzden Köz romanı benim için çok değerli.

Yazarlık serüveniniz nerede, ne zaman ve nasıl başladı?

H. Meriç DORUK: Bu en sevdiğim soru, yazarlık serüvenim tabii ki de herkesin verdiği klasik bir cevap olacak benimki de ama sanırım bütün sanatçılar için veya sanat ruhlu insanlar için bu böyle. Benim yazma maceram çocukluğumda başladı. İnanılmaz keyif alarak başladım. İlk yazdığım şiiri de çok iyi hatırlıyorum. Atatürk’ün Burdur’a gelişiyle ilgili bir şiir yazmamızı istemişti Edebiyat öğretmenimiz. Bir yarışmaya gönderecekti. İlk yazdığım şiir Atatürk ile ilgilidir. Atatürk’ün Burdur’a gelişiyle ilgili “ O Geliyor” diye bir şiir yazmıştım ve ödül aldım. Beni ilk fark eden kişi Edebiyat öğretmenimdi. İnanılmaz desteğini gördüm kendisinin ve sonrasında da hem ortaokul hem lise yıllarımda sürekli yazmaya devam ettim. Ben tam bir yarışma kovalayıcısıyım, kendimi öyle tarif edebilirim. Nerede ne kadar yarışma var mutlaka takip ediyorum daha doğrusu ederdim. En son hatta Milli Eğitimin açmış olduğu öğretmenlikle ilgili kompozisyon ve hikâye yarışmalarında ödülleri aldım. Denizli birinciliğim, Tavas’ta aldığım özel jüri ödülüm. Bu şekilde yazma maceram çocukluğumda başladı ama şöyle söyleyeceğim ben sürekli kendime yazan bir insanım yani oturuyorum sürekli yazıyorum, yazıyorum, yazıyorum... Köz’ü yazarken de aynı şekildeydi. Bir gün bunun gün yüzüne çıkacağını, insanlarla buluşacağını, okuyucularla buluşacağını hiç hesaba katmadan yazıyorum ve yazdım. Ben önce yazıyorum sonrasında ödülleri ya da sonrasında yayınlanma gibi olaylar geliyor. Ben Köz romanını yazarken hiçbir plan yapmadım. Oturdum sandalye veya bilgisayar başına “Ben Denizli’yi anlatan bir roman yazayım ya da Denizli civarında Kurtuluş Savaşı’nda geçen olayları anlatayım.” Diye bir plan kurmadım kafamda. Bir teyzemizi ziyarete gitmiştim. O bana küçük bir hikâye anlattı. O hikâye ile birlikte kafamda bir ışık oluştu “Ben bunu hikâyeleştirebilirim.” Şeklinde. Daha sonra araştırmalar yapmaya başladım. Karakterler oluştu kafamda. Belki de yazmanın güzelliği buradan geliyor. Plan yaparsanız bu kadar güzel olmayacak belki. Dediğim gibi çocukluğumdan beri çok seviyorum yazmayı. Yazmayı hep kendimden bir parça bilirim. Hep yazdım çünkü yazmak yalnızların ve kıyasızların işidir diyorum. Ben de kendimi biraz yalnız ve kıyasız hissediyorum. Bu noktada yazmak benim gemilerimi yanaştırdığım bir liman böyle düşünebilirsiniz.

Aramızda okuyan, okumaya istekli olan gençlerimiz var. Özellikle okuma konusunda çok önemli bir mesele gençlerimize neler tavsiye edersiniz?

H. Meriç DORUK: Gerçekten yazma işi bir çılgınlık bu dönemde. Neden diyeceksiniz, size küçük bir anımı anlatacağım. Geçenlerde tam üniversitenin girişinde bir öğrencimle karşılaştım. 3-4 yıl önce mezun olmuştu. Biraz yaramaz bir çocuktur. Beni görünce böyle heyecanla geldi yanıma “öğretmenim kitap yazmışsınız çok güzel duydum. Tebrik ederim.” Ben devamını şöyle bekliyordum “Hocam işte kitabınızı okudum, çok beğendim. Tebrik ederim. Yüreğinize sağlık.” gibi cümleler bekliyorum ama öğrencim bana dedi ki: “öğretmenim çok uzun zamandır okumuyorum. İnanın bana okusaydım alırdım kitabı sizin için de okurdum. Çünkü sizi seviyorum. Bunu sizin için yapardım ama üzgünüm ben kitap okumuyorum.” Diye cevap verdi. Toplumun böyle bir eksikliği var. Yapılan araştırmalar da aynı şeyi söylüyor. Türkiye’deki yazarların sayısı okuyanlardan daha fazla. Şimdi bir kere dolmak için hayatı farklı perspektiflerden bakabilmek için okumak şart. Okumak sizi başka yolculuklara davet eder. Kendinizden sıyrır. Başka hikâyelerin, başka olayların içine girersiniz ve olayları irdeleme, düşünme gücünüzü geliştirir.

Bu yüzden dolmak için okumak şart. İyi bir insan olmanın, dolu bir insan olmanın ilk şartı da okumak diyorum. Ve gençlere de buradan okumalı günler diliyorum. İnşallah bugün okumayanlar için bir başlangıç olur.

Roman Kurtuluş Savaşı yıllarında Denizli'yi anlatıyor. Bu savaşı neden sadece Türklerin tarafından anlatmadınız?

H. Meriç DORUK: Evet, çünkü savaş iki taraflıdır. Savaş tek taraflı olsaydı zaten adı savaş olmazdı. Ben olaylara hayata baktığım gibi bakmaya çalıştım. Romanda eğer tek taraflı baksaydım bu önyargılı bir bakış olacaktı. Ama savaş bu sonuçta kitabımın kapağında da var. "Savaş bu evlat! Kazananı kaybedeni olmaz en derinden acıtır kanatır yaraları, evleri ocakları birbirinden ayırır." İşte bu noktada önyargılı olmamak için hayata baktığım gibi önyargısız bakabilmek için sanırım iki tarafı da anlattım. Tek taraflı anlatımı benimsemedim çünkü gerçekten hayata da böyle bakıyorum.

Kemal ile Gülbahar, Poyraz ile Eftelya, Heleni ile Dimitri, Heleni ile Orhan hikâyesi romanda birer kurmacaydı. Bu kadar karakteri ve bu kadar kurmacayı nasıl bir araya getirdiniz?

H. Meriç DORUK: Hayal kurmak benim işim, kurmaca benim işim. Aslında bakarsan onlar nasıl geldiler bilmiyorum. Ben en başta Poyraz ile Eftelya ile başladım yolculuğuma. Daha sonra Dimitri ile Heleni el ele geldiler. "Ne olur bizi de yaz, bizi de yaz. Sadece Poyraz ile Eftelya'yı anlatma, Poyraz ile Eftelya'yı anlatırsan bu roman eksik kalacak. Biz de bir şeyler yaşadık, bizim de arkamızda bir şeyler var. Bizi de anlatmalısın. Sadece Poyraz ile Eftelya'yı anlatırsan okuyucu da eksik kalacak." dediler. Ben de Dimitri ile Heleni'yi de aldım. Aslında herkes Eftelya ve Poyraz'ı çok seviyorlar. Ama ben romanımı yazarken kendim bile çok etkilendiğim karakterler: Esad Efendi ile Arife Hanım oldu. Onları inanılmaz derecede bir heyecanla yazdım. Hatta ben Tire'ye gittim, oradaki urgancılarla tanışmak için. Ve hep yanımda Esad Efendi vardı. Müthiş bir duyguyla yazdım Arife ve Esad'ı. Aslında hep eleştiriler geliyor, diyorlar ki "Sevenler hep ayırmışsınız." Dediğim gibi kitabın arka kapağında da bu olay özetleniyor aslında "Aşk imkânsızı sever."

Kaldığınız yerden devam edecek olursak; eleştiri konusunda romanınızla ilgili eleştiriler alıyor musunuz, ne gibi eleştiriler alıyorsunuz? Eleştiri bekliyor musunuz?

H. Meriç DORUK: Romanımla ilgili şimdiye kadar hep olumlu yönde eleştiriler aldım. Ama bazen okuyucular şöyle bir serzenişte bulunuyor: "Neden Eftelya öldü." diyorlar. En çok karşı çıktıkları kısım o. Hatta bir okuyucum geçti karşıma dedi ki bana "Bu romanınızın devamını yazın. Eftelya ölmemiş olsun. Gördüğü her şey rüyaymış, rüyasından uyanmış, olaylar değişmiş olsun lütfen." Bir güzel senaryoyu benim yerime yazdı zaten. Bunlar hoş şeyler. Şimdiye kadar olumsuz bir eleştiri almadım. Açıkçası ben korkuyordum. Hâlâ daha korkuyorum, korkum şu yönde: Tarihi şahsiyetleri yazmak çok zor ve inanılmaz bir sorumluluk gerektiriyor. O yüzden ben iyi araştırma yaptığımı düşünüyorum ama sonuçta bir tarihçi değilim. Mutlaka hatalarım, eksiklerim olmuştur. Bu noktada gerçekten korktum, korktuğumu saklayamam. Çünkü dediğim gibi tarihi şahsiyetleri yazmak çok büyük bir sorumluluk gerektiriyor. Benim romanımda tarihi bilgiler çok fazla yok. Yani %30, %70 oranında diyebilirsiniz. Tarihi olayların üstünde kurgulanmış hikâyeler var. Siz okurken benim amacımda şu aslında: Birçok kimsede bu oluyor. Romanı bitirdikten sonra hemen bir araştırmaya başlıyorlar. Mesela Demirci Efe kimmiş, gerçekten bu olaylar yaşanmış mı, mezarlık yakılmış mı? Herkeste bir soru işareti oluşuyor. Bu da benim amacıma ulaştığımı gösterir. Bundan çok mutluluk duyuyorum. Çünkü ben kitabımda şunu yapmak istemedim: Demirci Efe şöyle bir insandır. Müftü şöyle bir insandır. Şu tarihlerde şöyle bir olay olmuştur. Sonuçta da bu şekilde bağlanmış. Yani tarihi bir ders vermek istemedim. Tarih benim işim değil. Ben tarihi romanımda sadece mekân olarak kullandım.

Her çocuk babasını sever, hele kız çocukları babalarını daha farklı sever. Siz babanızın romanını yazmak istediğinizi söylüyorsunuz. Neden annenizi değil de babanızı yazmak istiyorsunuz? Özel bir nedeni var mı?

H. Meriç DORUK: Teşekkür ederim. Evet, ben babamın romanını yazmak çok istiyorum. Bu en büyük hayallerimden biri. Hatta benim çocuk kitaplarım da var. Şu an piyasada satılıyor. Köz benim ikinci romanım. Gerçekten ben bu topraklara âşık bir insanım. Acıpayam benim için çok özel. Acıpayam'ı ben şuna benzetiyorum: Acıpayam dünyanın en güzel ovasına bağdaş kurup oturmuş bir derviş bana göre. Mesela sizin okulunuz da öyle. Görünce çok heyecanlandım. Tamam dedim benim derviş burada diz çökmüş ovayı seyrediyor. Müthiş heyecanlandım. İkinci romanım yine Acıpayam yöresinden olayların anlatıldığı, Çanakkale Savaşı'nı anlatan bir roman olacak. Benim babaannemin babası Çanakkale'de şehit düşmüş ve bu topraklardan Çanakkale'de şehit düşmüş o kadar çok insan var ki bunların hikâyesinin anlatılması gerektiğini düşünüyorum. Yine Köz'ün tarzına benzer tarzda farklı hikâyeleri topladım. Bunlardan bir tanesi benim için çok özel babaannemin babası, çok özel bir kitap olacak. İnşallah o da çıktığı zaman sizinle bir araya gelmek isterim. Bu Çanakkale ile ilgili romanımdan sonra da babamın romanını yazmak istiyorum. Hiçbir romanım veya hiçbir kitabım başarıya ulaşmasa da babamı anlattığım kitabımın büyük başarılar elde etmesini istiyorum. Bir kere babama vefa borcum var. Bir evlat olarak babamı çok seviyorum ama sizin yaşıңызdayken özellikle insan dünyanın çok renkli olduğunu sanıyor, pembe, yeşil, sarı, mor... Hayalinizde böyle bir dünya yaşıyorsunuz. Ben babamı o noktada çok eleştirirdim. Babamın dünyası sade siyah beyaz derdim. Benim renkli dünyamı anlayamadığını düşünürdüm. Ama şimdi bu yaşıma geldiğimde, kırk yaşına geldiğimde dünyanın gerçekten siyah beyaz olduğunu görüyorum. Babama bu anlamda bir vefa borcum var. Bu yüzden babamı anlatmak istiyorum. Kızın büyüdü demek istiyorum yani ona. Büyüdüğümü göstermek istiyorum. Hâlâ çocukların dünyası çok renkli, hayat da çok güzel ama hayata gerçekleri gerçekten inanılmaz. Bazen sadece siyah beyaz olduğunu düşünüyorum. Babamla aynı fikirdeyim. Dünya sanki siyah beyaz.

Lise yıllarınızda hayaliniz hukukçu olmakmış. Şu anda hukukçu olsanız ne gibi işlere imza atabilirdiniz? Mesela roman yazmaya vakit bulabilir miydiniz?

H. Meriç DORUK: Bulurdum. Çok net söyleyebilirim. Evet, bir zamanlar hukukçu olmayı hayal ediyordum. Hem de çok istiyordum hukuk fakültesi okumayı. Hatta babam bana dedi ki " Sen çok naifsin, çok zarıfsın, çok kırılığansın." Hatta babam beni kristal bardaklara benzetir. Çabuk kırıldığımı söylerler. Hâlâ da öyleyim galiba. Ben onların kristal bardaklarıyım. Babam kırılmamı istemedi sanırım. Hukuk fakültesinde okumama izin vermedi. Notlarım çok iyi olmasına rağmen, çok parlak bir öğrenci olmama rağmen. Ben korkunç yüksek bir puanla İngilizce öğretmenliğine girdim. İstedğim her hukuk fakültesine girebilecekken öğretmen oldum. Şu anki konumuma bakınca babama teşekkür ediyorum. İyi ki hukukçu olmamışım diyorum. Çünkü eğitim, öğretmenlik bambaşka bir şey. İçimde çok büyük bir aşkla çalışıyorum. Ben bu mesleğe aşığım, öğretmenlik mesleğine aşığım. Hepsi benim çocuklarım, hepsi benim evlatlarım, sizler de öylesiniz. O yüzden iyi ki hukukçu olmamışım diyorum ama hukukçu olsaydım da yazardım. Yazmak çünkü başka bir âlem, başka bir dünya. O dünyaya bulaştığınız an bırakamıyorsunuz zaten. O size bulaştığı an bırakamıyorsunuz. Yazardım. Hukukçu olsam da yazardım. Köz romanında hiçbir âşık kavuşamadı. "Aşk imkânsızı sever" diyorsunuz ama biz toplum olarak imkânsızı pek sevmiyoruz açıkçası. En azından bir tanesi kavuşsaydı da geleceğe dair ümitlerimiz solmasaydı diye düşünüyorum.

H. Meriç DORUK: Açıkçası böyle duyguların katili olduğumu sonradan fark ettim. Yazarken hiç farkında değildim. Teşekkür ederim. Tabii ki oradaki kahramanlardan hiçbiri kavuşamıyorlar. İşte bu yüzden zaten romanın adı "Köz". Tam da bunu anlatıyor. İçlerinde yanan bir avuç közle yaşıyorlar. Şöyle bir şey söylemek istiyorum: Romanın ismini başka bir şekilde değiştirmek istedik biz "Vatan Sana Aşkım Feda" ikinci alternatif. İlk alternatifi ben yazmadan önce

koymuştum Köz'dü. İkincisi olarak da bu şekilde bir teklifte bulunuldu. Oradaki bütün âşıklar vatan için aşklarını feda ediyorlar. Vatan sevgisi böyle bir şey. Yeri geliyor eşinizden, sevdiğinizden, yeri geliyor annenizden babanızdan herkesten fedakârlık yapmak zorundasınız. Romanın adı işte bu yüzden Köz zaten. İçlerinde yanan közle birbirlerinden ayrı düşüyorlar ki bu bir savaş. Biraz önce de söyledik savaş gerçekten evleri ocakları birbirinden ayırıyor. Kazananı da kaybedeni de yok ne yazık ki. Ben kaybedenler kısmını daha çok kaleme almışım ama benim romanımın bir özelliği daha var. Ben bundan inanılmaz mutluyum. Başka bir yazar bunu yapar mıydı bilmiyorum ama ben ilk önce Köz'ün son cümlesini yazdım, o da: "Haydi Efeler Sarı Paşa'ya gidiyoruz." Benim çıkış noktam buydu. Kaybedenler deyince aklıma geldi. Orada Sarı Paşa yani Atatürk bir simge gibi kullanıldı kitapta. Bütün bir kitabı aydınlatıyor. İçinde vatan sevgisini taşıyan bütün kahramanlar Ankara'ya gidiyorlar, yani Sarı Paşa'ya, Kemal Paşa'ya gidiyorlar. Biz bu savaşı kazandık ama nelerden feda ederek kazandık, aşklarımızdan feragat ettik sevdiğimizden. Çok acılar çektik. Bu şekilde kazandık. Romanı da belki güzelleştiren bu. Çanakkale'yi anlattığım romanda buna dikkat edeceğim. Âşıklardan en az bir tanesini kavuşturmaya özen göstermeye gayret edeceğim.

Seyahat etmeyi çok seviyormuşsunuz. Bir seyahate çıktığınızda yanınızda mutlaka bulunduracağınız üç şey nedir?

H. Meriç DORUK: Evet, teşekkür ederim. Gerçekten seyahat etmeyi inanılmaz seviyorum. Beni bir arabaya koyun sonra da unutun, yani canım hiç sıkılmaz. Dünyanın öbür ucuna kadar gidebilirim. Bu babamın aşıladığı bir sevgidir. Biz seyahat ederken babam sürekli sorular sorardı. Ağabeyimle ikimize sorular sorardı. "Şu gördüğün ağacın cinsini biliyor musunuz, şu an nereden geçiyoruz biliyor musunuz, bu hangi göl, bu hangi nehir?" sürekli babamla seyahat ederken camdan dışarıyı, dünyayı seyrederdik. Bu da benim çok hoşuma gider. Hâlâ da aynı şeyi yaparım. Seyahat ederken yanıma aldığım ilk şey kitap, şaşırmayacaksınız biliyorum. Benim çantamdan mutlaka kitabım olur. Çantamda, ofisimde, sınıfımda, okuldaki dolabımda, her yerde. Seyahat ederken de buna çok özen gösteririm. Bazen bilirim vaktim olmaz. Kitabı açamayabilirim de ama mutlaka o kitap çantamda olur. Belki yazmadığım günler olmuştur ama okumadan yattığım, gözlerimi kapattığım günümü hatırlamıyorum açıkçası. Bir iki satır da olsa mutlaka okurum. Seyahat sırasında da mümkün oldukça okumayı çok seviyorum. Eğer kalacak şekilde gidiyorsam seyahate bilgisayarımı asla yanımdan ayırmam. Çünkü ilham verecek şeyin nerde, ne zaman geleceğini bilemiyorsunuz. Küçük bir bilgisayarım var. Hemen bilgisayarımı açar yazmaya başlarım. Hiç yanımdan ayırmadığım en temel ihtiyacım bilgisayarımıdır. Üçüncüsü de not defterim. Sayısız not defterim var benim. Not defteri almasını çok seviyorum rengârenk sarı, kırmızı, yeşil. Ve sürekli notlar tutuyorum unutmamak için. Çünkü ben insan hikâyelerini dinlemeyi çok seviyorum. Küçüklüğümde beri bu böyledir. Babaannemi, anneannemi, dedemi dinlemeye bayılırım. O yüzden çok çabuk unutabiliyor insan. Unutmamak adına mutlaka not defterimi yanımda taşıyorum. Bu üç şey benim vazgeçilmezim.

Size göre yazarlık doğuştan gelen bir yetenek mi, yoksa zaman içinde geliştirilebilir mi?

H. Meriç DORUK: Bence yazarlık bir yetenek işi. Evet, doğuştan gelen bir yetenek. Allah'ın bir lütfu diyelim. Ama sonradan da geliştirilebilir. Zaten kalem açılması diyorum ben buna, ilk başladığınız noktada çok farklı yerde oluyorsunuz sonra yazdıkça insan açılıyor. Bu açılımı sağlamak için de çok yazmak gerekiyor. Çok yazmak için de çok okumak gerekiyor. Şu olmaz mümkün değil: Ben yazarım. İyi tamam otur olduğun yerde, hiçbir şey yapma. Bu sana bir şey kazandırmaz yani. O kimlik üzerinizde sadece dükkanların camlarında kapıyı çarpınca sallanan açık levhası gibi yazar levhası üzerinizde sallanır kalır. Yalnız size yapışmaz. O yüzden geliştirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Evet, bir yetenek ama yazarak ve okuyarak geliştirilebilecek bir yetenek.

Çocuklarınız hayatınıza neler kattı? Özellikle küçük kızınız Ümmü

Gülsüm, hayata farklı pencerelerden bakmayı, hayatı tekrar tekrar yorumlamayı herhalde size kapı araladı diye düşünüyorum.

H. Meriç DORUK: Teşekkür ederim. Bizim üç tane evladımız var. Yiğit 14 yaşında, Şevval 10 yaşında, küçük kızımız Ümmü Gülsüm de 5 yaşında. Ümmü Gülsüm özel bir çocuk, başkalarının deyimiyle engelli. Ümmü Gülsüm'ün doğumu bende çok güzel kapılar açtı öncelikle. Ümmü Gülsüm ilk doğduğu zaman ben bunu yara zannettim. Sürekli kanayacak bir yara olduğunu sanıyordum. Ümmü Gülsüm'e bakınca kendime bakınca bu işin içinden çıkamayacağımı, bu yaranın sürekli içimi kanatacağını düşündüm. Ama sonra gerçekten her çocuk rızkiyla gelir, denir bizde. Yani biz buna inanırız. Allah bu şekilde yaratmış ve her çocuk gerçekten kendi mucizesiyle geliyor. Ümmü Gülsüm benim mucizem. Köz de onun mucizesi. Ben içimde müthiş ateşler yanarken, müthiş o köz yanarken yazdım Köz romanını. İşte dediğim gibi bu mucize aslında onun mucizesi. Herkes diyor ki nasıl yazıyorsunuz, nasıl vakit buluyorsunuz? Ben vaktimin çoğunluğunu Ümmü Gülsüm'e ayırıyorum. Öğleden sonraları tedaviye gidiyoruz, haftanın altı günü. Akşam saatlerinde sürekli onun fizik tedavi hareketlerini yapmakla meşgul oluyorum. Hayatımın büyük bir kısmı onunla geçiyor. İnsanlar bana "Hocam hangi arada yazıyorsunuz? Hem çalışıyorsunuz, hem Ümmü Gülsüm var, hem de yazabiliyorsunuz." Ben bu soruya şöyle cevap veriyorum: Ümmü Gülsüm benim mucizem biraz önce de söyledim. Köz'ü bana sorarsanız nasıl yazdınız, ne zaman yazdınız? Bunun cevabı yok bende. Sanki zamansızdım. Sanki ben kendimi şöyle tanımlıyorum; gölgesizdim, silik bir gölgeydim. Gölgeyi aldım bir kenara çekildim. Ümmü Gülsüm bana böyle bir mucize getirdi. Belki o böyle olmasaydı, ben böyle bir sınava tabi tutulmasaydım, böyle bir güzellikle yaşamayacaktım. Allah beni böyle ödüllendirdi demek doğru olur mu bilmiyorum. Biz kızıyla başaracağız. Ben buna inanıyorum. Beraber bir yola çıktık inşallah başaracağız. Ve nice güzel başarıları beraber tadacağız, alkışlanacağız beraber. Onun bir rüyası var, hayali var. Biz "Mutlu Ormanlar Ülkesi"ne gideceğiz ve beraber kelebek olup uçacağız. Kelebek olmak demek "başarmak" demek bizim için "yürümek" demek. İnşallah o başarıya bir gün imza atarız diye ümit ediyorum. Atmazsak ne olur? Hiçbir şey olmaz. Ben kızıyla çok mutluyum. Onunla gurur duyuyorum. Evlatlarım bizlerle gurur duyuyor biliyorum. Onun varlığı benim için bir armağan. Ama ben onula hayatı öğrendim. İyi ki böyle olmuş. Yoksa böyle bir dünyanın varlığından bihaber olacaktık. İnsanın neresi kanıyorsa orası acıyor. Bir engelli çocuğunuz olmadan ya da etrafınızda bir engelli olmadan bu dünyayı bilemiyorsunuz, yabancısınız. Rabbime binlerce şükür olsun ki Ümmü Gülsüm beni bu dünyaya soktu. Ben şimdi "Otizmli Çocuklar Derneği"nin bir üyesiyim. O çocuklarla beraber projelere imza atıyoruz. Çeşitli engellilerle ilgili görevlerde yer alıyorum. Sunumlar yapıyorum. İnsanlara bunları anlatıyorum. Bu da güzel yani. O yüzden Rabbime binlerce şükür olsun, iyi ki böyle olmuş. Yani Rabbim verdiyse vardır bir hikmeti diyorum.

Belediye Başkanı Dr. Hulusi Şevkan: Öncelikle hoş geldiniz, kutluyorum sizi. Biz şunu gördük öğretmensiz bir dünyanın olması mümkün değil olmazsa olmaz gerçekten. Yeryüzündeki barışın ve sevginin yerleşmesi için eğitim ve öğretimin şart olduğunu görüyorum. Siz bir öğretmensiniz ve ayrıca karşımıza bir romanla çıktınız. Romanda hep hasretler vardı. Sizler de güzel yazmışsınız. İki taraflı yazmışsınız. Savaşın tarafı olmuyor gerçekten savaşta çocuk her zaman çocuk, insan her zaman insan. Ağlamanın yani gözyaşının milleti olmaz. Sevginin aşkın milleti de olmaz. Kemal ile Gülbahar'ın, Poyraz ile Eftelya'nın, Dimitri ile Heleni'nin buluşamaması, onlar buluşamadılar ama biz aşklarımıza, sevgilerimize kavuşalım. Kurtuluş Savaşı yıllarında Türkiye'nin nasıl zorlu bir yoldan geçtiğini anlıyoruz. Çetelerin neler çektiğini ancak o çetelerden bile medet bekleyen bir Türkiye'nin olduğunu görüyoruz ki gerçekten burada bir kez daha onu gördük. Bu tarihi bilgileri romanlaştırıp da daha bir keyifle okuttuğunuz için çok teşekkür ederim. Gelecek romanlarınızı dört gözle bekliyoruz.

Milli Eğitim Müdürü Talat Tokyay: Hatice Hanım vatan sevgisini çok güzel, çok dokunaklı anlattı. Vatanımız için sevdiklerimizi feda edebiliyoruz. Bunu yakın tarihte de yaşadık. 15 Temmuz'da da aynı olayı yaşadık. Birçok insan o gece vatanım için eğer canımı vermem gerekiyorsa deyip abdestini aldı. Vatanımızı korumak için tankları nasıl durdururuz, silahları nasıl durdururuz diyerek hayatlarını feda ettiler. Hatice Hanım ağzınıza sağlık. Aynı zamanda içimizden bir öğretmenimiz bu şekilde güzel bir esere imza atmış. Bu da gerçekten gurur verici Acıpayamlı olarak onur verici. Tekrar size teşekkür ediyorum ve okul idaremize de bu güzel organizasyondan dolayı teşekkür ediyorum.

H.Meriç Doruk: Mutlaka aramızda yazmaya meraklı arkadaşlarımız vardır. Gençler! Eğer mürekkep hokkanıza sevgi koyarsanız sevgiyle yazarsınız; kin ve nefret koyarsanız kin ve nefretin rengiyle yazarsınız. O yüzden hokkanıza ne koyduğunuz çok önemli yazarken sevgi ve muhabbetle yazmanızı diliyorum. Bu keyifli yolculuktan ben müthiş derecede mutluyum. Beni misafir ettiğiniz için de çok teşekkür ederim. İnşallah başka günlerde tekrar bir araya gelmek ümidiyle teşekkür ediyorum.

Zafer Akkuş: Hatice Meriç Hanıma ve bu etkinliğimize katılan bütün misafirlerimize, öğrencilerimize teşekkür ediyorum.

Selam sana, sevgili İmam Hatip Mektebim,
Her geçen gün artıyor sende ilmim, edebim.
Sende atıldı bu özbenliğimin temeli,
Yurduma, milletime daim hizmet emeli.
Bekliyor bizi mektep, cami, mihrap ve minber,
Alimler varisimdir buyurdu HAK PEYGAMBER.
Saygı sana ey benim ilm-u irfan ocağım,
Ruhuna, ruhaniyetine hep uyacağım.
Şanlı bir geçmişin var, eserin ecdadın,
Sahip çıkacaktır sana vefakâr ahfadın.
Dolaşacak adın nesiller boyu dillerde,
Yaşayacaktır hep sevgi dolu g.nüllerde.
Ey Yüce Hakk'ın bize nasip ettiği nimet,
Layıktır yolunda her türlü gayret ve himmet.
Seni açan senden geçen eslaflı anarım,
Hocalarıma dualar, Kur'anlar sunarım.
Pek çok hatıralar veda ederken sana,
Gönlüm senle dolu hakkını helal et bana.
Ebedi yaşasın, şanlı mektebim Ya VEHHAB,
Ya müfettihal ebvab, iftah lena hayral bab.

OKUNACAK KİTAPLAR
SANCAK DERGİSİNDEN ALINACAK

OKUNACAK KİTAPLAR
SANCAK DERGİSİNDEN ALINACAK

GELECEK UFKUMUZDA İMAM HATİPLER HÜSEYİN KORKUT
TOHUM DERGİSİNDEN ALINACAK

GELECEK UFKUMUZDA İMAM HATİPLER HÜSEYİN KORKUT
TOHUM DERGİSİNDEN ALINACAK

HATIRALAR
TOHUM DERGİSİNDEN ALINACAK

HATIRALAR
TOHUM DERGİSİNDEN ALINACAK